

Sygnatura akt II AKa 158/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Bogusław Tocicki

Sędziowie: SO del. do SA Agnieszka Połyniak (spr.)

SA Robert Zdych

Protokolant: Anna Konieczna

przy udziale Magdaleny Dyduch prokuratora Prokuratury (...)we W.

po rozpoznaniu 25 lutego 2022 r.

sprawy

C. P.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zb. (art. 8 § 1 k.k.s.) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. R. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zb. (art. 8 § 1 k.k.s.) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s., w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. P. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zb. (art. 8 § 1 k.k.s.) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. R.

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s., art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z art. 65 § 1 k.k.

B. D.

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s., art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 299 § 5 k.k. w zw. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 65 § 1 k.k.

T. N.

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s., art. 61 § 1 k.k.s., art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 65 § 1 k.k.

P. R. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s., art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. K. (1)

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s., z art. 61 § 1 k.k.s., z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zb. (art. 8 § 1 k.k.s.) z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez wszystkich oskarżonych oraz prokuratora co do wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 23 grudnia 2019 r. sygn. akt III K 36/18

I. uchyla zaskarżony wyrok w całości co do oskarżonych: B. D., J. K. (1), T. N., C. P., P. P. (1), A. R. (1), J. R. i P. R. (1) (to znaczy w punktach od I do XLVII i XLIX części dyspozytywnej) i sprawę tych oskarżonych przekazuje Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania;

II. ustala, że orzeczone w punkcie XLVIII części rozstrzygającej tiret pierwsze należne od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu udzielonej przed Sądem I instancji (w postępowaniach o sygnaturach akt: III K – 96/10 oraz III K – 36/18) oskarżonemu P. P. (1) przez adw. M. K. (1) wynosi łącznie 4.800,- złotych oraz 1.104,- tytułem podatku od towarów i usług, na co składa się:

a) 1.920,- złotych wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu o sygnaturze akt III K – 96/10 oraz 441,60 złotych tytułem podatku od towarów i usług;

b) 2.880,- złotych wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu o sygnaturze akt III K – 36/18 oraz 662,40 złotych tytułem podatku od towarów i usług;

III. ustala, że orzeczone w punkcie XLVIII części rozstrzygającej tiret trzecie należne od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu udzielonej przed Sądem I

instancji (w postępowaniach o sygnaturach akt: III K – 96/10 oraz III K – 36/18) oskarżonemu A. R. (1) przez adw. Z. K. wynosi łącznie 8.880,- złotych oraz 2.042,40 tytułem podatku od towarów i usług, na co składa się:

a) 6.000,- złotych wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu o sygnaturze akt III K – 96/10 oraz 1.380,- złotych tytułem podatku od towarów i usług;

b) 2.880,- złotych wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu o sygnaturze akt III K – 36/18 oraz 662,40 złotych tytułem podatku od towarów i usług;

IV. ustala, że orzeczone w punkcie XLVIII części rozstrzygającej tiret drugie należne od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu udzielonej przed Sądem I instancji (w postępowaniach o sygnaturach akt: III K – 96/10 oraz III K – 36/18) oskarżonemu P. R. (1) przez adw. P. K. (1) wynosi łącznie 8.880,- złotych oraz 2.042,40 tytułem podatku od towarów i usług, na co składa się:

a) 6.000,- złotych wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu o sygnaturze akt III K – 96/10 oraz 1.380,- złotych tytułem podatku od towarów i usług;

b) 2.880,- złotych wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu o sygnaturze akt III K – 36/18 oraz 662,40 złotych tytułem podatku od towarów i usług;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. (1) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. P. (1) w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu (w sprawach o sygnaturach akt: II K – 134/17 oraz II AKa – 158/20) łącznie: 1.800,- złotych oraz 414,- złotych tytułem podatku od towarów i usług;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Z. K. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. R. (1) w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu (w sprawach o sygnaturach akt: II K – 134/17 oraz II AKa – 158/20) łącznie: 1.800,- złotych oraz 414,- złotych tytułem podatku od towarów i usług;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. K. (1) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. R. (1) w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu (w sprawach o sygnaturach akt: II K – 134/17 oraz II AKa – 158/20) łącznie: 1.800,- złotych oraz 414,- złotych tytułem podatku od towarów i usług.

--	--	--

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, jako sąd odwoławczy, kierując się interesem stron postępowania, odstąpił od sporządzenia uzasadnienia na formularzu UK 2, mimo, iż obowiązek taki wynika z brzmienia art. 99a §1 k.p.k. (zgodnie z treścią Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania - Dz.U z 2019r., poz. 2349). Odstępstwo od tej zasady podyktowane zostało koniecznością zagwarantowania stronom postępowania prawa do rzetelnego procesu, który obejmuje także postępowanie odwoławcze, a to w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności.

Nie można tracić z pola widzenia tego, że także uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylecia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, zaś przewidziana forma oraz treść formularza UK 2 skutkuje niemożnością dotrzymania konwencyjnego standardu rzetelnego procesu, a tym samym nie jest możliwe przedstawienie w sposób zrozumiały dla stron powodów, dla których rozstrzygnięcie

to zapadło. Tym samym, mając na uwadze także stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z 11 sierpnia 2020r. (sygn. akt I KA 1/20), w którym to, w ślad za prof. P.J. Hofmańskim (vide „Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Komentarz, tom I red. L. Garlicki, Warszawa 2010r., str. 305-306) Sąd ten stwierdził, że „wprawdzie prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika wprost z art. 6 Konwencji, jest jednak oczywiste, że skoro w systemie prawa polskiego umieszczono prawo do zaskarżenia wyroku wydanego w pierwszej instancji, to takie państwo – strona Konwencji przewidując możliwość wniesienia apelacji od wyroku, musi zapewnić do niej skuteczny dostęp, a co za tym idzie musi gwarantować odpowiednimi instrumentami procesowymi rzetelność samego postępowania odwoławczego” tak, „aby nie doszło do naruszenia prawa strony do rzetelnego procesu sądowego (na etapie odwoławczym) opisanego w art. 6 ust. 1 EKPC tak, jak jest on ujmowany i tłumaczony przez orzecznictwo ETPC, zwłaszcza że w systemie prawa polskiego istnieje nadzwyczajny środek zaskarżenia (kasacja), który może być oparty na naruszeniu prawa procesowego (w tym naruszeniu art. 433§ 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k.), konieczne jest by kontrola ta w aspekcie standardu konwencyjnego realizowana była przez sąd odwoławczy, jak też i Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego”.

Wskazuje także Sąd Apelacyjny, że za odstępniem od sporządzenia uzasadnienia formularzowego przemawia stanowisko prezentowane przez Trybunał Konstytucyjny oraz orzecznictwo ETPC.

I tak wskazać należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 19.12.2006r. w sprawie P 37/05 (OTK-A 2006/11/177) wskazał, iż stosowany wprost przepis art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (Dz.U z 1993r., poz. 61, poz. 284 ze zm.) obliguje sąd ad quem do odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do każdego istotnego – na tle konkretnej sprawy – argumentu i przedstawienia swoich racji w sposób czytelny dla odbiorcy. Brak odniesienia do takiej argumentacji stanowi o naruszeniu standardu rzetelnego procesu (tak też m.in. ETPC w wyroku z 9.12.1994r. Riuz Torija przeciwko Hiszpanii, A. 303-A, w: M.A. Nowicki: „Europejski Trybunał Praw Człowieka, Orzecznictwo, tom 1, Zakamycze 2001, s. 515-516 i SN w wyroku z 16.01.2007r., sygn. akt V KK 328/06, z 6.04.2011r., sygn. akt V KK 368/10 i inne). Podobne stanowisko przedstawił Trybunał Konstytucyjny na tle art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, wskazując że uzasadnienie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego i podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z 16.01.2006r., sygn. SK 30/05, OTK-A 2006, nr 1 poz. 2, teza 4.3 uzasadnienia).

Reasumując, w przedmiotowej sprawie sporządzenie uzasadnienia na formularzu UK 2 skutkowało niemożnością rzetelnego i czytelnego przedstawienia procesu oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przedstawienia powodów wydania rozstrzygnięcia w sposób, który dla stron byłby czytelny. Wynika to z wielości apelacji, jak też sposobu ich redakcji, jak też okoliczności omawianej sprawy.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury (...)w P., w sprawie o sygn. (...) wniósł akt oskarżenia pierwotnie przeciwko 13 osobom, a po przeprowadzeniu postępowania przez Sąd Okręgowy w Legnicy pod sygn. III K 96/10 prawomocnie skazanych zostało 5 osób. Sprawa oskarżonych: B. D., J. K. (1), T. N., C. P., P. P. (1), A. R. (1), J. R. i P. R. (1), po uchyleniu wyroku skazującego w/wym. przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (wyrok z 27 marca 2018r., sygn. II AKA 134/17), prowadzona była przez Sąd I instancji od początku.

Sąd Okręgowy w Legnicy w sprawie o sygn. III K 36/18 prowadził zatem sprawę oskarżonych:

C. P. o to, że:

I. w okresie od maja 2005 r. do lipca 2007 r. w Ś., L., G., N. oraz P. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził P. P. (1), A. R. (1), K. K. (1) i A. S. (1), zajmującą się popełnianiem przestępstw karnych skarbowych związanych z wprowadzaniem do obrotu odpadów złomu z pominięciem obowiązków podatkowych, a także podejmowaniem działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia i wykrycia uzyskanych z tego procederu korzyści majątkowych,

to jest o przestępstwo z art. 258 § 3 kk;

II. w okresie od stycznia 2005 r. do dnia 25 lipca 2007 r. w Ś., G., L., B., N. i P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, kierował działaniami A. R. (1), A. S. (1), K. K. (1), P. P. (1) oraz działaniami udzielających pomocy A. N., J. K. (1), M. P. (1), S. Z., H. W., zmierzającymi do stworzenia sieci wzajemnie powiązanych podmiotów gospodarczych pozorujących prowadzenie legalnej działalności gospodarczej w zakresie obrotu odpadami złomu, a wprowadzających do obrotu gospodarczego złom pochodzący z nieustalonych źródeł z naruszeniem obowiązków podatkowych – a następnie kierował procederem tworzenia i przekazywania pomiędzy kontrolowanymi przez siebie podmiotami nierzetelnych dokumentów księgowych dotyczących obrotu złodem, wykorzystywanych do prowadzenia nierzetelnych ksiąg rachunkowych, doprowadzając w konsekwencji do zaewidencjonowania w księgach firmy P.H.U. (...) z s. w Ś. i jej rzekomych kontrahentów nierzetelnych dokumentów księgowych w postaci:

1. 57 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 6 stycznia 2005 r. do nr (...) z dnia 9 maja 2005 r. o łącznej wartości netto 2.190.600,95 zł (VAT 481.932,25 zł) wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez A. N. pozorującego prowadzenie obrotu złodem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) z s. w P. oraz jedną podrobioną przez nieustaloną osobę, nierzetelną fakturę nr (...) z dnia 11 maja 2005 r. o wartości netto 35.265 zł (VAT 7.758,3 zł) uzyskanych za pośrednictwem K. K. (1),

2. 69 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 13 maja 2005 r. do nr (...) z dnia 31 grudnia 2005 r. o łącznej wartości netto 504.299,50 (VAT 110.945,89 zł) wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez J. K. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złodem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) z s. w P. przekazując mu w zamian za pośrednictwem K. K. (1) w celu zaewidencjonowania (nieujawnione do tej pory) 162 nierzetelne, uprzednio podrobione przez K. K. (1) faktury sprzedaży odpadów złomu, wystawione rzekomo przez podmiot (...) z s. w P. od numeru (...) z dnia 11.05.2005 r. do nr (...) z dnia 31.12.2005 r. o łącznej wartości netto 6.504.314 zł (VAT 1.420.949,17 zł),

3. 254 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 11.06.2005 r. do nr (...) z dnia 29 grudnia 2006 r. o łącznej wartości netto 24.356.824,6 zł (VAT 5.358.501,4 zł) wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez A. S. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złodem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) z s. w P. przekazując mu w zamian w celu zaewidencjonowania:

- 3 nierzetelne faktury sprzedaży złomu o numerach (...) z 17.10.2006 r. oraz (...) i (...) z 3 grudnia 2006 r. o łącznej wartości 9.635 zł netto (VAT 2.119,7 zł) wystawionych przez M. J. występującego w imieniu firmy PHU (...) z s. w P.,

- 97 sztuk uprzednio podrobionych przez K. K. (1) poprzez podrobienie podpisu rzekomego wystawcy - A. N. i opieczętowanych firmową pieczęcią, faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 1 czerwca 2006 r. do (...) z dnia 31 lipca 2006 r. o łącznej wartości netto 2.037.720,55 zł (VAT 448.298,47 zł) wystawionych rzekomo przez podmiot o nazwie(...) z s. w P.,

- 71 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 11 czerwca 2005 r. do nr (...) z dnia 31 grudnia 2005 r. o łącznej wartości netto 2.743.790 zł (VAT 603.633,73 zł) wystawionych przez J. K. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złodem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej Obrót Złodem Metali J. K. (1) z s. w P.,

- a ponadto 116 (nieujawnionych do tej pory) nierzetelnych, podrobionych faktur sprzedaży złomu o numerach od (...) z dnia 2 stycznia 2006 r. do nr (...) z dnia 31 maja 2006 r. o łącznej wartości 8.969.995,95 zł netto (VAT 1.973.399,05 zł), wystawionych rzekomo przez firmę (...) z s. w P. zarejestrowaną na A. N., a uzyskanych w rzeczywistości od K. K. (1),

4. 200 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od 20/07/2006 z dnia 21 lipca 2006 r. do nr 13/06/2007 z dnia 30 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 26.183.985,7 zł (VAT 5.760.479,86 zł), wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez H. W. pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na jego osobę działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w P. uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1),

5. 62 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 19 lutego 2007 r. do nr (...) z dnia 28 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 8.712.742,2 zł (VAT 1.916.803,29 zł) wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez M. P. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) z s. w L. uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1) i P. P. (1) przekazując mu w zamian w celu zaewidencjonowania:

- 65 nierzetelnych, podrobionych uprzednio przez K. K. (1) poprzez podrobienie podpisu rzekomego wystawcy - A. N. i opieczątowanie pieczęcią firmową, faktur sprzedaży złomu o numerach od (...) z dnia 19 lutego 2007 r. do nr (...) z dnia 30.05.2007 r. o łącznej wartości 6.647.366,88 zł netto (VAT 1.462.363,62 zł) wystawionych na rzecz (...) M. P. (1) z s. w L. rzekomo w imieniu firmy (...) z s. w N.,

- 8 nierzetelnych faktur sprzedaży złomu o numerach (...) z dnia 01.03.2007 r. do nr (...) z dnia 31.03.2007 r. o łącznej wartości 842.062,00 zł netto (VAT 185.253,64 zł) wystawionych przez H. W. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w G. uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1),

6. 47 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 9 marca 2007 r. do nr (...) z dnia 29 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 5.556.252,2 zł (VAT 1.222.375,48 zł) wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez A. S. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) s. c. A. S. (1) i P. M. z s. w P. przekazując mu w zamian w celu zaewidencjonowania:

- jedną nierzetelną fakturę o nr (...) z dnia 12.04.2007 r. o wartości netto 21.660 zł (VAT 4.765,20) wystawioną przez S. Z. prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie obrotu złomem w postaci podmiotu o nazwie (...) z s. we W.,

- 55 nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 9 marca 2007 r. do (...) z dnia 29 maja 2007 r. na łączną kwotę netto 4.695.107,75 zł (VAT 1.032.923,81 zł) podrobionych uprzednio przez K. K. (1) poprzez podrobienie podpisu rzekomego wystawcy - A. N. i opieczątowanie faktur pieczęcią firmową (...) z s. w P. uzyskanych za pośrednictwem K. K. (1),

co do których wiedział, iż dokumentują transakcje handlowe nie mające w rzeczywistości miejsca, umożliwiając w ten sposób A. R. (1) prowadzenie w oparciu o wymienione dowody księgowe nierzetelnych ksiąg rachunkowych i podawanie na ich podstawie nieprawdy w składanych wobec Urzędu Skarbowego Ś. deklaracjach VAT-7 w zakresie wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia 2005 r. do czerwca 2007 r., co w konsekwencji umożliwiło wprowadzanie do dalszego obrotu odpadów złomu pochodzących w rzeczywistości z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom cytowanej ustawy, nie odprowadzono we właściwej wysokości podatku VAT, doprowadzając w ten sposób do uszczuplenia należności publicznoprawnej z tego tytułu w łącznej wysokości 14.821.938 zł, co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu przepisów kodeksu karnego skarbowego,

to jest o przestępstwo z art. 9 § 1 kks w zw. z art. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zb. (art. 8 § 1 kks) z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od czerwca 2006 r. do dnia 25 lipca 2007 r. w G., T. i w Ś., P., W. oraz m. K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, udzielał pomocy w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości 5.296.943,23 zł za miesiące od czerwca 2006 r. do czerwca 2000 r., co stanowiło wielką wartość w rozumieniu przepisów

kks, wskutek zawyżenia przez niżej wymienionych podatników wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług na podstawie przekazanych im nierzetelnych faktur sprzedaży mających uwiarygodniać pochodzenie wprowadzanych do obrotu odpadów złomu, pochodzących w rzeczywistości z nieustalonych źródeł i tak w szczególności:

1. w okresie od 19 czerwca 2006 r. do dnia 25 września 2006 r. w G., T. i w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (2), wykorzystując powadzoną przez niego działalność gospodarczą Hurtowa Sprzedaż (...) i Złomu (...) z siedzibą w P., po uprzednim wystawieniu przez A. S. (1) na jego polecenie 29 sztuk nierzetelnych faktur VAT o nr (...) z dnia 19.06.2006 r. do (...) z dnia 10.08.2006 r., dokumentujących rzekomą sprzedaż na rzecz (...) z s. w T. złomu stali i metali kolorowych o łącznej wartości brutto 1.709.310,28 złotych (w tym VAT 308.234,80 zł) i przekazaniu tych dokumentów w celu zaewidencjonowania w księgach handlowych (...), udzielił pomocy dwóm innym ustalonym osobom w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT w łącznej kwocie 308.234,8 zł za miesiące od czerwca 2006 r. do sierpnia 2006 r., wiedząc, iż dokumenty te posłużą do uwiarygodnienia pochodzenia złomu uzyskanego z nieustalonych źródeł, od którego nie uiszczono podatku VAT w wymaganej wysokości wprowadzanego ostatecznie do obrotu przez spółkę z o. o. (...) z siedzibą w T. reprezentowaną przez Z. W.,

2. w okresie od 27 października 2006 r. do 25 lipca 2007 r. w Ś., G., P., W., w W. oraz m. K. wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), M. J., H. W., P. P. (1), A. S. (2) udzielał pomocy J. R., T. N. i B. D. w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości 4.988.708,43 zł w ten sposób, iż po uprzednim wystawieniu w imieniu kontrolowanych przez siebie podmiotów, nierzetelnych dokumentów księgowych w postaci:

1) 55 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 27 października 2006 r. do nr (...) z dnia 27 czerwca 2007 r. o wartości netto 7.859.060,8 (VAT 1.728.993,38 zł) wystawionych przez M. J. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w P. na rzecz (...) sp. z o. o. i przekazaniu mu w zamian, w celu zaewidencjonowania 81 nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu, o numerach od (...) z dnia 17 października 2006 r. do nr (...) z dnia 20 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 6.491.120,80 zł (VAT 1.428.046,58 zł) wystawionych przez H. W. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą (...) z s. w P., a uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1),

2) 82 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 1 sierpnia 2006 r. do nr (...) r. z dnia 29 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 12.910.961,6 zł (VAT 2.840.411,55 zł) wystawionych przez P.H.U. (...) z s. w Ś. na rzecz (...) sp. z o. o.,

3) 18 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 17 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 26 czerwca 2007 r. o łącznej wartości 3.273.865 zł netto (VAT 720.250,30 zł), wystawionych przez P.U.H. (...) z s. we W. na rzecz spółki (...) sp. z o. o. z s. w W. i przekazaniu w zamian w celu zaewidencjonowania 46 nierzetelnych, uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1) i P. P. (1) faktur sprzedaży złomu o numerach od (...) z dnia 9 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 26.06.2007 r. o łącznej wartości netto 3.326.217,40 zł (VAT 708.441,05 zł) wystawionych przez H. W. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w P.,

- dotyczących zdarzeń gospodarczych nie mających w rzeczywistości miejsca, a następnie poprzez ich przekazanie za pośrednictwem P. P. (1) lub A. S. (1) J. R., B. D. i T. N. w celu zaewidencjonowania w księgach rachunkowych spółki z o. o. (...) - udzielał im w ten sposób pomocy we wprowadzaniu do obrotu odpadów złomu pochodzących z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom ustawy, nie odprowadzono podatku VAT we właściwej wysokości, a tym samym w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT wskutek zawyżenia wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług za miesiące od września 2006 r. czerwca 2007 r. na podstawie przekazanych im wyżej wymienionych nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks;

IV. w okresie od stycznia 2005 r. do lipca 2007 r., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi niżej wymienionymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu przyjmował środki płatnicze stanowiące równowartość korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczeniem należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT lub podejmował czynności mające na celu utrudnienie wykrycia ich przestępnego pochodzenia i tak w szczególności:

1. w okresie od stycznia 2005 r. do lipca 2007 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi niżej wymienionymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, za pośrednictwem rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego przez Bank (...) S.A. Oddział w L. dla kontrolowanej przez niego firmy P.H.U. (...) z s. w Ś. przekazywał na wskazane niżej rachunki bankowe, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem - środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczaniem należności podatkowych wobec Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT o równowartości co najmniej 14.821.938 zł w związku z działalnością osób kontrolujących firmę P.H.U. (...) z s. w Ś., a następnie, po uprzednim podjęciu przekazywanych środków pieniężnych przez kontrahentów pozorujących sprzedaż odpadów złomu firmie P.H.U. (...) z s. w Ś., przyjmował od nich gotówkę w celu utrudnienia stwierdzenia jej przestępnego pochodzenia i wykrycia, i tak w szczególności:

1) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), K. K. (1) oraz A. N. w N. oraz Ś. w okresie od 13 stycznia 2005 r. do 24 marca 2005 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony dla P.H.U. (...) z s. N. przez (...) Bank (...) S.A. Oddział w N., środki pieniężne w łącznej wysokości 512.012,92 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 14 stycznia 2005 r. do 24 maja 2005 r. przez A. N. kwoty w łącznej wysokości 510.027,50 zł przyjmował te środki wraz A. R. (1) w gotówce za pośrednictwem K. K. (1),

2) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), K. K. (1) oraz J. K. (1) w P., G., B. oraz Ś. w okresie od 6 czerwca 2005 r. do 08.02.2006 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy o numerze nr (...) prowadzony dla firmy „(...)” Sp. c., środki pieniężne w łącznej wysokości 1.191.147,62 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 6 czerwca 2005 r. do 9 lutego 2006 r. przez J. K. (1) kwoty w łącznej wysokości 1.184.060 zł przyjmował te środki wraz P. P. (1) i A. R. (1) w gotówce za pośrednictwem K. K. (1),

3) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), P. P. (1) oraz A. S. (2) w Ś., P. oraz G. w okresie od 4 lipca 2005 r. do 15 stycznia 2007 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) z siedzibą w P., środki pieniężne w łącznej wysokości 21.680.319,59 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 5 lipca 2005 r. do 22 maja 2007 r. przez A. S. (1) kwoty w łącznej wysokości 21.670.700 zł przyjmował te środki wraz P. P. (1) i A. R. (1) w gotówce,

4) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1) i P. P. (1) oraz A. S. (2) w Ś. oraz G. w okresie od 12 marca 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) Sp. c., środki pieniężne w łącznej wysokości 7.332.582,45 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 12.03.2007 r. do 20.07.2007 r. przez A. S. (1) kwoty w łącznej wysokości 7.269.200 zł przyjmował te środki wraz z A. R. (1) bezpośrednio do A. S. lub za pośrednictwem P. P. (1),

5) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), A. S. (2) oraz H. W., P. P. (1) w G. i L.:

- w okresie od 29 sierpnia 2006 r. do 09 października 2006 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) H. W. środki pieniężne w łącznej wysokości 2.059.445,63 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 29 sierpnia 2006 r. do 11 października 2006 r. przez H. W. kwoty w łącznej wysokości 2.040.000 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz P. P. (1),

- w okresie od 14 listopada 2006 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) środki pieniężne w łącznej wysokości 11.140.466,04 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 14 listopada 2006 r. do 18 lipca 2007 r. przez H. W. kwoty w łącznej wysokości 11.120.200 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz P. P. (1),

- w okresie od 11 października 2006 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) środki pieniężne w łącznej wysokości 16.086.127,53 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 12 października 2006 r. do 17 lipca 2007 r. przez H. W. kwoty w łącznej wysokości 16.047.240 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) i P. P. (1),

6) działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), M. P. (1), A. S. (2) oraz P. P. (1):

- w okresie od 12 kwietnia 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, łącznie 2.160.672,51 zł na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...), a następnie po podjęciu przez M. P. (1) przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz P. P. (1),

- w okresie od 21 lutego 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, po uprzednim przelaniu przez A. R. (1) pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, łącznie 8.154.924,43 zł na rachunek numer (...) prowadzony dla firmy (...), a następnie, po podjęciu w okresie od 21 lutego 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przez M. P. (1) kwoty w łącznej wysokości 8.081.680 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz P. P. (1),

2. w okresie od 14 sierpnia 2006 r. do 11 lipca 2007 r. w P., W., L., m. K., w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z M. J., P. P. (1) i A. S. (2), J. R., T. N. i B. D., przekazywał środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z przejęciem przez osoby odpowiedzialne za prowadzenie spraw Spółki (...) sp. z o. o. należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości co najmniej 4.988.708,43 zł w ten sposób, iż:

1) po uprzednim podjęciu przez M. J. przesyłanych w okresie w okresie od 02 listopada 2006 r. do 11 lipca 2007 r. za pośrednictwem rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. dla sp. z o. o. (...) środków pieniężnych w łącznej kwocie 10.541.661,32 zł pod pozorem, iż są to należności za prowadzony z firmą (...) obrót odpadami złomu, na prowadzony dla niego rachunek firmowy o numerze (...), przyjmował te środki, a następnie przekazywał je J. R., T. N. i B. D. za pośrednictwem A. S. (1) oraz P. P. (1),

2) po uprzednim przyjęciu przez A. R. (1) przesyłanych mu w okresie od 14 sierpnia 2006 r. do 16 lipca 2007 r. za pośrednictwem rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. oraz rachunku o nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. dla Spółki (...) środków pieniężnych w łącznej kwocie 15.823.949,63 zł pod pozorem, iż są to należności za prowadzony z firmą (...) sp. z o. o. obrót odpadami złomu, na rachunek firmowy o numerze (...) prowadzony przez Bank (...) S.A. Oddział w L. dla firmy (...), a następnie po podjęciu tych środków w gotówce przyjmował je, a następnie przekazywał za pośrednictwem A. R. (1) lub P. P. (1) osobom odpowiedzialnym za prowadzenie spraw Spółki (...) to jest J. R., T. N. i B. D.,

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

A. R. (1) y o to, że:

V. w okresie od maja 2005 r. do lipca 2007 r. w Ś., L. i G., P. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez C. P., w skład której wchodził P. P. (1), A. R. (1), K. K. (1) oraz A. S. (1) zajmującej się popełnianiem przestępstw karnych skarbowych związanych z wprowadzaniem do obrotu odpadów złomu z pominięciem obowiązków podatkowych, a także podejmowaniem działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia i wykrycia uzyskanych z tego procederu korzyści majątkowych,

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

VI. w okresie od stycznia 2005 r. do dnia 25 lipca 2007 r. w Ś., G., L., B. oraz P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, a od maja 2005 r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, pod kierownictwem C. P. oraz wspólnie i w porozumieniu z A. S. (2), K. K. (1), P. P. (1) oraz z pomocą A. N., J. K. (1), M. P. (1), H. W., prowadząc działalność gospodarczą w postaci firmy o nazwie P.H.U. (...) z s. w Ś. brał udział w tworzeniu sieci wzajemnie powiązanych podmiotów gospodarczych pozorujących prowadzenie legalnej działalności gospodarczej w zakresie obrotu odpadami złomu, a w rzeczywistości zajmujących się wprowadzaniem do obrotu gospodarczego złomu pochodzącego z nieustalonych źródeł z naruszeniem obowiązków podatkowych – i przyjmował w tym w celu do zaewidencjonowania w prowadzonych księgach rachunkowych nierzetelne dokumenty księgowe w postaci:

1. 57 nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od 01/01/2005 z dnia 6 stycznia 2005 r. do nr (...) z dnia 9 maja 2005 r. o łącznej wartości netto 2.190.600,95 zł (VAT 481.932,25 zł) wystawionych na rzecz jego firmy przez A. N. pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) z s. w P. oraz jedną podrobioną przez nieustaloną osobę, nierzetelną fakturę nr (...) z dnia 11 maja 2005 r. o wartości netto 35.265 zł (VAT 7.758,3 zł, które uzyskał za pośrednictwem K. K. (1) i C. P.,

2. 69 nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 13 maja 2005 r. do nr (...) z dnia 31 grudnia 2005 r. o łącznej wartości netto 504.299,5 zł (VAT 110.945,89 zł) wystawionych na rzecz jego firmy przez J. K. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) z s. w P., które uzyskał za pośrednictwem C. P. i K. K. (1),

3. 254 nierzetelne faktury sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 11 czerwca 2005 r. do nr (...) z dnia 29 grudnia 2006 r. o łącznej wartości netto 24.356.824,6 zł (VAT 5.358.501,4 zł) wystawionych na rzecz jego firmy przez A. S. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) z s. w P. uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1) i C. P.,

4. 200 nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od 20/07/2006 z dnia 21 lipca 2006 r. do nr 13/06/2007 z dnia 30 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 26.183.985,7 zł (VAT 5.760.479,86 zł), wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez H. W. pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na jego osobę działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w P. uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1) i C. P.,

5. 62 nierzetelne faktury sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 19 lutego 2007 r. do nr (...) z dnia 28 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 8.712.742,2 zł (VAT 1.916.803,29 zł) wystawionych przez M. P. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) M. P. (1), z s. w L. uzyskane za pośrednictwem A. S. (1), C. P. i P. P. (1),

6. 47 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 9 marca 2007 r. do nr (...) z dnia 29 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 5.556.252,2 zł (VAT 1.222.375,48 zł) wystawionych przez A. S. (1)

pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej (...) s. c. (...) z s. w P. uzyskane za pośrednictwem A. S. (1) i C. P.,

- co do których wiedział, iż dokumentują transakcje handlowe nie mające w rzeczywistości miejsca, a następnie, prowadząc w oparciu o wymienione dowody księgowe nierzetelne księgi rachunkowe, podawał na ich podstawie nieprawdę w składanych wobec Urzędu Skarbowego w Ś. deklaracjach VAT-7 w zakresie wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia 2005 r. do czerwca 2007 r., co w konsekwencji umożliwiło wprowadzanie do dalszego obrotu odpadów złomu pochodzących w rzeczywistości z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom ustawy, nie odprowadzono we właściwej wysokości podatku VAT, doprowadzając w ten sposób do uszczuplenia należności publicznoprawnej z tego tytułu w łącznej wysokości 14.821.938 zł, co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu przepisów kodeksu karnego skarbowego,

to jest o przestępstwa z art. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zb. (art. 8 § 1 kks) z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VII. w okresie od 1 sierpnia 2006 r. do 25 lipca 2007 r. w Ś., G., W. oraz w m. K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z C. P. wykorzystując prowadzoną w tym celu przez siebie działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) z s. w Ś., poprzez wystawianie i zaewidencjonowanie w dokumentacji księgowej swojej firmy dokumentów w postaci 82 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...)z dnia 1 sierpnia 2006 r. do nr (...) z dnia 29 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 12.910.961,6 (VAT 2.840.411,55 zł) na rzecz (...) sp. z o. o., a następnie poprzez przekazywanie ich spółce (...) osobiście lub za pośrednictwem C. P. w celu zaewidencjonowania, oraz poprzez składanie nierzetelnych deklaracji podatkowych VAT-7 wobec Urzędu Skarbowego w Ś. za miesiące od sierpnia 2006 r. do czerwca 2007 r. w zakresie podawanej wysokości podatku należnego – udzielił pomocy J. R., T. N. i B. D. we wprowadzaniu do obrotu odpadów złomu pochodzących z nieustalonych źródeł, a tym samym w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości 2.840.411,55 zł wskutek zawyżenia przez Spółkę (...) wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług za miesiące od sierpnia 2006 r. do czerwca 2007 r. na podstawie przekazanych im nierzetelnych faktur sprzedaży, co stanowiło wielką wartość w rozumieniu przepisów kks,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks, w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks;

VIII. w okresie od stycznia 2005 r. do lipca 2007 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu przyjmował środki płatnicze stanowiące równowartość korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczeniem należności podatkowych wobec Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT lub podejmował czynności mające na celu utrudnienie wykrycia ich przestępnego pochodzenia i tak w szczególności:

1. w okresie od stycznia 2005 r. do lipca 2007 r. w Ś., N., w P., G., B. oraz Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi niżej wymienionymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, za pośrednictwem posiadanego rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego przez Bank (...) S.A. Oddział w L. założonego w związku z zarejestrowaną przez siebie działalnością gospodarczą w postaci firmy P.H.U. (...) z s. w Ś. przekazywał na wskazane niżej rachunki bankowe, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem - środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczaniem należności podatkowych wobec Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT o równowartości co najmniej 14.821.938 zł, a następnie, po uprzednim podjęciu przekazywanych środków pieniężnych przez kontrahentów pozorujących sprzedaż odpadów złomu dla prowadzonej przez niego firmy P.H.U. (...) z s. w Ś., przyjmował od nich gotówkę w celu utrudnienia stwierdzenia jej przestępnego pochodzenia i wykrycia, i tak w szczególności:

1) działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) oraz A. N. i C. P. w N. oraz Ś. w okresie od 13 stycznia 2005 r. do 24 marca 2005 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony dla P.H.U. (...) z s. N. przez (...) Bank (...) S.A Oddział w N., środki pieniężne w łącznej wysokości 512.012,92 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 14 stycznia 2005 r. do 24 maja 2005 r. przez A. N. kwoty w łącznej wysokości 510.027,50 zł przyjmował te środki w gotówce za pośrednictwem K. K. (1),

2) działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), C. P. oraz J. K. (1) w P., G., B. oraz Ś. w okresie od 6 czerwca 2005 r. do 08 lutego 2006 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy o numerze nr (...) prowadzony dla firmy (...) Sp. c., środki pieniężne w łącznej wysokości 1.191.147,62 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 6 czerwca 2005 r. do 9 lutego 2006 r. przez J. K. (1) kwoty w łącznej wysokości 1.184.060 zł przyjął te środki w gotówce za pośrednictwem K. K. (1),

3) działając wspólnie i w porozumieniu z C. P., P. P. (1) oraz A. S. (2) w Ś., P. oraz G. w okresie od 4 lipca 2005 r. do 15 stycznia 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) z siedzibą w P., środki pieniężne w łącznej wysokości 21.680.319,59 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 5 lipca 2005 r. do 22 maja 2005 r. przez A. S. (1) kwoty w łącznej wysokości 21.670.700 zł przyjął te środki w gotówce za pośrednictwem C. oraz P. P. (1),

4) działając wspólnie i w porozumieniu z C. i P. P. (1) oraz A. S. (2) w Ś. oraz G. w okresie od 12 marca 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) Sp. c., środki pieniężne w łącznej wysokości 7.332.582,45 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 12 marca 2007 r. do 20 lipca 2007 r. przez A. S. (1) kwoty w łącznej wysokości 7.269.200 zł przyjmował w gotówce te środki od A. S. (1) lub za pośrednictwem P. P. (1),

5) działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (2), H. W. oraz P. i C. P. w G. i L.:

- w okresie od 29 sierpnia 2006 r. do 09 października 2006 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) H. W. środki pieniężne w łącznej wysokości 2.059.445,63 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 29 sierpnia 2006 r. do 11 października 2006 r. przez H. W. kwoty w łącznej wysokości 2.040.000 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz P. P. (1),

- w okresie od 14 listopada 2006 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) H. W. środki pieniężne w łącznej wysokości 11.140.466,04 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 14 listopada 2006 r. do 18 lipca 2007 r. przez H. W. kwoty w łącznej wysokości 11.120.200 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz P. P. (1),

- w okresie od 11 października 2006 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, na rachunek bankowy numer (...) prowadzony dla firmy (...) środki pieniężne w łącznej wysokości 16.086.127,53 zł, a następnie po podjęciu w okresie od 12 października 2006 r. do 17 lipca 2007 r. przez H. W. kwoty w łącznej wysokości 16.047.240 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1),

6) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), A. S. (2) oraz P. i C. P.:

- w okresie od 12 kwietnia 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, łącznie 2.160.672,51 zł na rachunek bankowy numer z (...) prowadzony dla firmy (...), a następnie po podjęciu przez M. P. (1) przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz C. i P. P. (1),

- w okresie od 21 lutego 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem, łącznie 8.154.924,43 zł na rachunek numer (...) prowadzony dla firmy (...), a następnie, po podjęciu w okresie od 21 lutego 2007 r. do 17 lipca 2007 r. przez M. P. (1) kwoty w łącznej wysokości 8.081.680 zł przyjął w gotówce te środki za pośrednictwem A. S. (1) oraz C. i P. P. (1),

2. w okresie od 14 sierpnia 2006 r. do 16 lipca 2007 r. w W., m. K., w Ś. oraz L., działając wspólnie i w porozumieniu z C. P., P. P. (1) oraz B. D., J. R. i T. N., przekazywał środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z przejściem przez osoby odpowiedzialne za prowadzenie spraw Spółki (...) sp. z o. o. należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości co najmniej 2.840.411,55 zł, w ten sposób że za pośrednictwem posiadanego rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego przez Bank (...) S.A. Oddział w L. założonego w związku z zarejestrowaną przez siebie działalnością gospodarczą w postaci firmy P.H.U. (...) z s. w Ś. przyjął, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do niego rachunek bankowy kwotę w łącznej wysokości 15.823.949,63 zł z rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. oraz rachunku o nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. dla Spółki (...) sp. z o. o. z s. w W., po czym kwotę tą po podjęciu w gotówce przekazywał osobiście lub za pośrednictwem C. i P. P. (1) osobom odpowiedzialnym za prowadzenie spraw Spółki (...) to jest J. R., T. N. i B. D.,

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

P. P. (1) o to, że :

IX. w okresie od maja 2005 r. do lipca 2007 r. w Ś., N., L. i G. oraz P. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez C. P., w skład której wchodził A. S. (1), A. R. (1), K. K. (1), zajmującej się popełnianiem przestępstw karnych skarbowych związanych z wprowadzaniem do obrotu odpadów złomu z pominięciem obowiązków podatkowych, a także podejmowaniem działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia i wykrycia uzyskanych z tego procederu korzyści majątkowych,

to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

X. w okresie od lutego 2007 r. do 30 maja 2007 r. w L. oraz G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, pod kierownictwem C. P., wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), A. S. (2) i z pomocą H. W. oraz M. P. (1), po uprzednim nakłonieniu do zarejestrowania w dniu 12 lutego 2007 r. M. P. (1) działalności gospodarczej w postaci firmy o nazwie (...) M. P. (1) z s. w L., pośredniczył w przekazywaniu nierzetelnych dokumentów w postaci faktur sprzedaży odpadów złomu oraz informacji na temat treści wystawianych faktur, ilości zafakturowanego złomu, jego cen oraz podmiotów, na które dokumenty te mają być wypisywane, bądź przekazywał w celu zaewidencjonowania M. P. (1) dokumenty w postaci nierzetelnych faktur sprzedaży złomu mając świadomość, iż dotyczą one zdarzeń gospodarczych nie mających w rzeczywistości miejsca, co umożliwiło w konsekwencji zaewidencjonowanie w księgach firmy P.H.U. (...) A. R. (1) z s. w Ś. 62 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 19 lutego 2007 r. do nr (...) z dnia 28 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 8.712.742,2 zł (VAT 1.916.803,29 zł) wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś. przez M. P. (1) pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu złomem w ramach PHU (...) M. P. (1) z s. w L. oraz przekazując mu w zamian w celu zaewidencjonowania:

- 65 nierzetelnych, podrobionych uprzednio przez K. K. (1) poprzez podrobienie podpisu rzekomego wystawcy - A. N. i opieczętowanie pieczęcią firmową, faktur sprzedaży złomu o numerach od (...) z dnia 19 lutego 2007 r. do nr (...) z dnia 30.05.2007 r. o łącznej wartości 6.647.366,88 zł netto (VAT 1.462.363,62 zł) wystawionych na rzecz (...) M. P. (1) z s. w L. rzekomo w imieniu firmy (...) z s. w N.,

- 8 nierzetelnych faktur sprzedaży złomu o numerach (...) z dnia 01.03.2007 r. do nr (...) z dnia 31.03.2007 r. o łącznej wartości 842.062,00 zł netto (VAT 185.253,64 zł) wystawionych przez H. W. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w G.,

co do których wiedział, iż dokumentują transakcje handlowe nie mające w rzeczywistości miejsca, umożliwiając w ten sposób A. R. (1) prowadzenie w oparciu o wymienione dowody księgowe nierzetelnych ksiąg handlowych i podawanie na ich podstawie nieprawdy w składanych wobec Urzędu Skarbowego Ś. deklaracjach VAT-7 w zakresie wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

za miesiące od lutego 2005 r. do maja 2007 r., co w konsekwencji umożliwiała wprowadzanie do dalszego obrotu odpadów złomu pochodzących w rzeczywistości z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom cytowanej ustawy, nie odprowadzono we właściwej wysokości podatku VAT, doprowadzając w ten sposób do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tego tytułu w łącznej wysokości 1.916.803,29 zł, co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu przepisów kodeksu karnego skarbowego,

to jest o przestępstwo z art. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zb. (art. 8 § 1 kks) z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XI. w okresie od 1 sierpnia 2006 r. do 25 lipca 2007 r. w Ś., G., P., w W. oraz m. K. wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), M. J., H. W., A. S. (2) i C. P. oraz S. Z., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, udzielał pomocy J. R., T. N. i B. D. w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości 2.449.243,68 zł w wyniku wprowadzania do obrotu odpadów złomu pochodzących z nieustalonych źródeł, poprzez zawyżenie przez Spółkę (...) wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług za miesiące od października 2006 r. do czerwca 2007 r., w ten sposób, iż na polecenie C. P. pośredniczył w przekazaniu osobom odpowiedzialnym za prowadzenie spraw (...) sp. z o. o.:

- 55 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 27 października 2006 r. do nr (...) z dnia 27 czerwca 2007 r. o wartości netto 7.859.060,8 (VAT 1.728.993,38 zł) wystawionych przez M. J. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w P. na rzecz (...) sp. z o. o., przekazując mu w zamian, w celu zaewidencjonowania 81 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 17 października 2006 r. do nr (...) z dnia 20 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 6.491.120,80 zł (VAT 1.428.046,58 zł) wystawionych przez H. W. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej pod nazwą (...) z s. w P.,

- 18 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 17 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 26 czerwca 2007 r. o łącznej wartości 3.273.865 zł netto (VAT 720.250,30 zł), wystawionych przez P.U.H. (...) z s. we W. na rzecz spółki (...) sp. z o. o. z s. w W. przekazując w zamian w celu zaewidencjonowania 46 nierzetelnych, uzyskanych za pośrednictwem A. S. (1) faktur sprzedaży złomu o numerach od (...) z dnia 9 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 26 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 3.326.217,40 zł (VAT 708.441,05 zł) wystawionych przez H. W. pozorującego prowadzenie działalności gospodarczej w postaci firmy (...) z s. w P. na rzecz firmy (...),

mając świadomość, iż dotyczą one zdarzeń gospodarczych nie mających w rzeczywistości miejsca co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu przepisów kodeksu karnego skarbowego,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks;

XII. w okresie od lipca 2005 r. do lipca 2007 r., w Ś., P., G., W. oraz m. K. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi niżej wymienionymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu przyjmował środki płatnicze stanowiące równowartość korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczeniem należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT lub podejmował czynności mające na celu utrudnienie wykrycia ich przestępczego pochodzenia i tak w szczególności:

1. w okresie od 4 lipca 2005 r. do 18 lipca 2007 r. w Ś., P., G., L., B. przyjmował środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z przejęciem należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości co najmniej 14.821.938 zł przesyłane z rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego przez Bank (...) S.A. Oddział w L. dla firmy P.H.U. (...) z s. w Ś., pod pozorem, iż są to należności za

prowadzony z firmą (...) obrót odpadami złomu – a następnie po podjęciu w gotówce przyjmował i przekazywał C. P. i tak w szczególności:

1) działając wspólnie i w porozumieniu z C. P., A. S. (2) oraz A. R. (1) w okresie od 5 lipca 2005 r. do 20 lipca 2007 r. w podanych wyżej okolicznościach przyjmował od A. S. (1) środki pieniężne w łącznej wysokości 28.939.900 zł,

2) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), C. P., A. S. (2) i A. R. (1) w okresie od 21 lutego 2007 r. do 17 lipca 2007 r. w podanych wyżej okolicznościach przyjmował od M. P. (1) środki pieniężne w łącznej kwocie 10.315.596,94 zł,

3) działając wspólnie i w porozumieniu z H. W., C. P., A. S. (2) oraz A. R. (1) w okresie od 29 czerwca 2006 r. do 18 lipca 2007 r. w podanych wyżej okolicznościach przyjmował środki pieniężne w łącznej kwocie 29.207.440 zł od H. W.,

2. w okresie od 14 sierpnia 2006 r. do 11 lipca 2007 r. w P., W., L., m. K., w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z M. J., C. P. i A. S. (2), J. R., T. N. i B. D., przekazywał środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z przejściem przez osoby odpowiedzialne za prowadzenie spraw Spółki (...) sp. z o. o. należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości co najmniej 4.988.708,43 zł w ten sposób, iż:

1) po uprzednim podjęciu w gotówce przez M. J. przesyłanych w okresie od 02 listopada 2006 r. do 11 lipca 2007 r. za pośrednictwem rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. dla sp. z o. o. (...) środków pieniężnych w łącznej kwocie 10.541.661,32 zł pod pozorem, iż są to należności za prowadzony z firmą (...) obrót odpadami złomu, na prowadzony dla niego rachunek firmowy o numerze (...), przyjmował te środki wraz A. S. (2), a następnie przekazywał je J. R., T. N. i B. D.,

2) po uprzednim przyjęciu przez A. R. (1) przesyłanych mu w okresie od 14 sierpnia 2006 r. do 16 lipca 2007 r. za pośrednictwem rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. oraz rachunku o nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. dla Spółki (...) środków pieniężnych w łącznej kwocie 15.823.949,63 zł pod pozorem, iż są to należności za prowadzony z firmą (...) sp. z o. o. obrót odpadami złomu, na rachunek firmowy o numerze (...) prowadzony przez Bank (...) S.A. Oddział w L. dla firmy (...), a następnie po podjęciu tych środków w gotówce przez A. R. (1) przyjmował je, a następnie przekazywał osobom odpowiedzialnym za prowadzenie spraw Spółki (...) to jest J. R., T. N. i B. D.,

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

J. R. o to, że :

XIII. w okresie od lipca 2006 r. do 25 lipca 2007 r. w W., G. oraz w m. K. wykorzystując prowadzoną w tym celu działalność gospodarczą pod nazwą (...) sp. z o. o., w której pełnił formalnie funkcję prokurenta, działając wspólnie i w porozumieniu z B. D. i T. N., czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru:

1) działając z pomocą C. i P. P. (1) oraz A. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy P.H.U. (...) A. R. (1) z s. w Ś. przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 82 wystawione przez A. R. (1) nierzetelne faktury sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 1 sierpnia 2006 r. do nr (...) z dnia 29 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 12.910.961,6 zł (VAT 2.840.411,55 zł),

2) działając z pomocą A. R. (1), C. i P. P. (1), A. S. (1) oraz M. J. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy (...) z s. w P. przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 55 nierzetelnych faktur sprzedaży wystawionych przez M. J. o nr od (...) z dnia 27 października 2007 r. do nr (...) z dnia 27 czerwca 2007 r. o wartości netto 7.859.060,8 (VAT 1.728.993,38 zł),

3) działając z pomocą P. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy (...) Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...) z s. w L. przyjął w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 20 sztuk nierzetelnych faktur

sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 3 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 20 czerwca 2007 r. wystawionych przez P. R. (1) o łącznej wartości netto 3.575.074,7 zł (VAT 786.516,44 zł),

4) działając z pomocą C. P., P. P. (1) oraz S. Z. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy P.U.H (...) z s. we W., przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 18 wystawionych przez S. Z. nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 17 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 26 czerwca 2007 r. o łącznej wartości 3.273.865 zł (VAT 720.250,30 zł),

5) działając z pomocą nieustalonej osoby przyjął w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 38 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 7 września 2006 r. do nr (...) (...) z dnia 15 stycznia 2007 r. dokumentujących rzekomy zakup odpadów złomu z firmy (...) sp. z o. o. z s. w W., w imieniu której występowała nieustalona osoba, o łącznej wartości netto 7.634.274,50 (VAT 1.679.540,39 zł),

co do których wiedział, iż dokumentują transakcje handlowe nie mające w rzeczywistości miejsca, po czym prowadząc w oparciu o wymienione dowody księgowe nierzetelne księgi handlowe, podawał na ich podstawie nieprawdę w składanych wobec Urzędu Skarbowego W. deklaracjach VAT-7 w zakresie wysokości kwot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług w związku z zaewidencjonowaniem wymienionych nierzetelnych faktur, co w konsekwencji umożliwiało wprowadzanie do dalszego obrotu odpadów złomu pochodzących w rzeczywistości z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom cytowanej ustawy, nie odprowadzono we właściwej wysokości podatku VAT, doprowadzając w ten sposób w okresie od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 25 lipca 2007 r. do uszczuplenia należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT za miesiące od lipca 2006 r. do czerwca 2007 r. w łącznej kwocie 7.525.431,39 zł oraz w tym samym okresie czasu naraził należność publicznoprawną na uszczuplenie w łącznej kwocie 230.281,10 zł, co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu przepisów kks,

to jest o przestępstwo z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks;

XIV. w okresie od sierpnia 2006 r. do lipca 2007 r. w W. oraz w m. K. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. i B. D. oraz innymi niżej wymienionymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, za pośrednictwem prowadzonego dla Spółki (...), w której pełnił funkcje prokurenta, rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. oraz za pośrednictwem rachunku bankowego o nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. w P.:

- przekazywał na wskazane niżej rachunki bankowe, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem - środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczaniem należności podatkowych wobec Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT o równowartości co najmniej 7.525.431,39 zł, a następnie, po uprzednim podjęciu przekazywanych środków pieniężnych przez kontrahentów pozorujących sprzedaż odpadów złomu dla Spółki (...), przyjmował od nich gotówkę w celu utrudnienia stwierdzenia jej przestępnego pochodzenia i wykrycia, i tak w szczególności:

1) w okresie od 11 sierpnia 2006 r. do 13 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy P.H.U. (...) A. R. (1) z s. w Ś., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 15.823.949,63 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez A. R. (1) za pośrednictwem P. P. (1) i C. P.,

2) w okresie od 02 listopada 2006 r. do 11 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy (...) M. J. z s. w P., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 10.541.661,32 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez M. J. za pośrednictwem P. P. (1), A. S. (1) i C. P.,

3) w okresie od 26 września 2006 r. do 19 stycznia 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy (...) sp. z o. o. z s. w W., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 9.293.814,83 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce od nieustalonych do tej pory osoby,

4) w okresie od 12 kwietnia 2007 r. do 28 czerwca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należące do firmy (...), rachunki bankowe o numerach (...) i (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 4.361.591,14 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez P. R. (1),

5) w okresie od 11 maja 2007 r. do 11 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy PHU (...), rachunek bankowy (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 3.593.115,30 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez S. Z. za pośrednictwem P. P. (1) i C. P.,

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk z art. 65 § 1 kk;

B. D. o to, że :

XV. w okresie od lipca 2006 r. do 25 lipca 2007 r. w W. oraz w m. K. wykorzystując prowadzoną w tym celu działalność gospodarczą pod nazwą (...) sp. z o. o., w której pełnił formalnie funkcję prokurenta, działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. i T. N., czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru:

1) działając z pomocą C. i P. P. (1) oraz A. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy P.H.U. (...) A. R. (1) z s. w Ś. przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 82 wystawione przez A. R. (1) nierzetelne faktury sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 1 sierpnia 2006 r. do nr (...) r. z dnia 29 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 12.910.961,6 zł (VAT 2.840.411,55 zł),

2) działając z pomocą A. R. (1), C. i P. P. (1), A. S. (1) oraz M. J. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy (...) z s. w P., przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 55 nierzetelnych faktur sprzedaży wystawionych przez M. J. o nr od (...) z dnia 27 października 2006 r. do nr (...) z dnia 27 czerwca 2007 r. o wartości netto 7.859.060,8 (VAT 1.728.993,38 zł),

3) działając z pomocą P. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy (...) Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...) z s. w L. przyjął w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 20 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 3 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 20 czerwca 2007 r. wystawionych przez P. R. (1) o łącznej wartości netto 3.575.074,7 zł (VAT 786.516,44 zł),

4) działając z pomocą C. P., P. P. (1) oraz S. Z. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy P.U.H S. Z. z s. we W., przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki w okresie 18 wystawionych przez S. Z. nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 17 kwietnia 2007 r. do nr (...) r. z dnia 26 czerwca 2007 r. o łącznej wartości 3.273.865 zł (VAT 720.250,30 zł),

5) działając z pomocą nieustalonej osoby przyjął w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 38 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 7 września 2006 r. do nr (...) (...) z dnia 15 stycznia 2007 r. dokumentujących rzekomy zakup odpadów złomu z firmy (...) sp. z o. o. z s. w W., w imieniu której występowała nieustalona osoba, o łącznej wartości netto 7.634.274,50 (VAT 1.679.540,39 zł),

co do których wiedział, iż dokumentują transakcje handlowe nie mające w rzeczywistości miejsca, po czym prowadząc w oparciu o wymienione dowody księgowe nierzetelne księgi handlowe, podawał na ich podstawie nieprawdę w składanych wobec Urzędu Skarbowego W. deklaracjach VAT-7 w zakresie wysokości kwot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, w związku z zaewidencjonowaniem wymienionych nierzetelnych faktur, co w konsekwencji umożliwiło wprowadzanie do

dalszego obrotu odpadów złomu pochodzących w rzeczywistości z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom cytowanej ustawy, nie odprowadzono we właściwej wysokości podatku VAT, doprowadzając w ten sposób w okresie od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 25 lipca 2007 r. do uszczuplenia należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT za miesiące od lipca 2006 r. do czerwca 2007 r. w łącznej kwocie 7.525.431,39 zł oraz w tym samym okresie czasu naraził należność publicznoprawną na uszczuplenie w łącznej kwocie 230.281,10 zł, co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu przepisów kks,

to jest o przestępstwo z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks;

XVI. w okresie od sierpnia 2006 r. do lipca 2007 r. w W. oraz w m. K. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. i J. R. oraz innymi niżej wymienionymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, za pośrednictwem prowadzonego dla Spółki (...), w której pełnił funkcje prokurenta, rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. oraz za pośrednictwem rachunku bankowego o nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. w P.:

- przekazywał na wskazane niżej rachunki bankowe, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem - środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczaniem należności podatkowych wobec Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT o równowartości co najmniej 7.525.431,39 zł a następnie, po uprzednim podjęciu przekazywanych środków pieniężnych przez kontrahentów pozorujących sprzedaż odpadów złomu dla Spółki (...), przyjmował od nich gotówkę w celu utrudnienia stwierdzenia jej przestępnego pochodzenia i wykrycia, i tak w szczególności:

1) w okresie od 11 sierpnia 2006 r. do 13 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy P.H.U. (...) z s. w Ś., rachunek bankowy o numerze numer (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 15.823.949,63 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez A. R. (1) za pośrednictwem P. P. (1) i C. P.,

2) w okresie od 02 listopada 2006 r. do 11 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy (...) z s. w P., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 10.541.661,32 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez M. J. za pośrednictwem P. P. (1), A. S. (1) i C. P.,

3) w okresie od 26 września 2006 r. do 19 stycznia 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy (...) sp. z o. o. z s. w W., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 9.293.814,83 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce od nieustalonej do tej pory osoby,

4) w okresie od 12 kwietnia 2007 r. do 28 czerwca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należące do firmy P.A.G. P. R. (1), rachunki bankowe o numerach (...) i (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 4.361.591,14 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez P. R. (1),

5) w okresie od 11 maja 2007 r. do 11 lipca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy PHU (...), rachunek bankowy (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 3.593.115,30 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez S. Z. za pośrednictwem P. P. (1) i C. P.,

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 65 § 1 kk;

T. N. o to, że :

XVII. w okresie od lipca 2006 r. do 25 lipca 2007 r. w W., G. oraz w m. K. wykorzystując prowadzoną w tym celu działalność gospodarczą pod nazwą (...) sp. z o. o., w której pełnił formalnie funkcję prezesa zarządu, działając

wspólnie i w porozumieniu z B. D. i J. R., czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru:

1) działając z pomocą C. i P. P. (1) oraz A. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy P.H.U. (...) z s. w Ś. przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 82 wystawione przez A. R. (1) nierzetelne faktury sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 1 sierpnia 2006 r. do nr (...) r. z dnia 29 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 12.910.961,6 zł (VAT 2.840.411,55 zł),

2) działając z pomocą A. R. (1), C. i P. P. (1), A. S. (1) oraz M. J. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy (...) z s. w P. przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 55 nierzetelnych faktur sprzedaży wystawionych przez M. J. o nr od (...) z dnia 27 października 2007 r. do nr (...) z dnia 27 czerwca 2007 r. o wartości netto 7.859.060,8 (VAT 1.728.993,38 zł),

3) działając z pomocą P. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy (...) Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...) z s. w L. przyjął w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 20 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 3 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 20 czerwca 2007 r. wystawionych przez P. R. (1) o łącznej wartości netto 3.575.074,7 zł (VAT 786.516,44 zł),

4) działając z pomocą C. P., P. P. (1) oraz S. Z. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci firmy P.U.H S. Z. z s. we W., przyjął za ich pośrednictwem w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 18 wystawionych przez S. Z. nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 17 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 26 czerwca 2007 r. o łącznej wartości 3.273.865 zł (VAT 720.250,30 zł),

5) działając z pomocą nieustalonej osoby przyjął w celu zaewidencjonowania w księgach Spółki 38 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży o nr od (...) z dnia 7 września 2006 r. do nr (...) (...) z dnia 15 stycznia 2007 r. dokumentujących rzekomy zakup odpadów złomu z firmy (...) sp. z o. o. z s. w W., w imieniu której występowała nieustalona osoba, o łącznej wartości netto 7.634.274,50 (VAT 1.679.540,39 zł),

co do których wiedział, iż dokumentują transakcje handlowe nie mające w rzeczywistości miejsca, po czym prowadząc w oparciu o wymienione dowody księgowe nierzetelne księgi handlowe, podawał na ich podstawie nieprawdę w składanych wobec Urzędu Skarbowego W. deklaracjach VAT-7 w zakresie wysokości kwot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług w związku z zaewidencjonowaniem wymienionych nierzetelnych faktur, co w konsekwencji umożliwiała wprowadzanie do dalszego obrotu odpadów złomu pochodzących w rzeczywistości z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom cytowanej ustawy, nie odprowadzono we właściwej wysokości podatku VAT, doprowadzając w ten sposób w okresie od dnia 25 sierpnia 2006 r. do dnia 25 lipca 2007 r. do uszczuplenia należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT za miesiące od lipca 2006 r. do czerwca 2007 r. w łącznej kwocie 7.525.431,39 zł oraz w tym samym okresie czasu naraził należność publicznoprawną na uszczuplenie w łącznej kwocie 230.281,10 zł, co stanowiło mienie wielkiej wartości w rozumieniu przepisów kks,

to jest o przestępstwo z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks;

XVIII. w okresie od sierpnia 2006 r. do lipca 2007 r. w W. oraz w m. K. działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. i B. D. oraz innymi niżej wymienionymi osobami, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, za pośrednictwem prowadzonego dla Spółki (...), w której pełnił funkcje prokurenta, rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego w (...) Bank S.A. Oddział (...) z s. w W. oraz za pośrednictwem rachunku bankowego o nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. w P.: prowadzonego przez (...) Bank (...) S.A. w P.:

- przekazywał na wskazane niżej rachunki bankowe, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem - środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z nieuiszczaniem

należności podatkowych wobec Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT o równowartości co najmniej 7.525.431,39 zł, a następnie, po uprzednim podjęciu przekazywanych środków pieniężnych przez kontrahentów pozorujących sprzedaż odpadów złomu dla Spółki (...), przyjmował od nich gotówkę w celu utrudnienia stwierdzenia jej przestępnego pochodzenia i wykrycia, i tak w szczególności:

1) w okresie od 11.08.2006 r. do 13.07.2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy P.H.U. (...) A. R. (1) z s. w Ś., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 15.823.949,63 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez A. R. (1) za pośrednictwem P. P. (1) i C. P.,

2) w okresie od 02.11.2006 r. do 11.07.2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy (...) M. J. z s. w P., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 10.541.661,32 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez M. J. za pośrednictwem P. P. (1), A. S. (1) i C. P.,

3) w okresie od 26.09.2006 r. do 19.01.2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy (...) sp. z o. o. z s. w W., rachunek bankowy o numerze (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 9.293.814,83 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce od nieustalonej do tej pory osoby,

4) w okresie od 12.04.2007 r. do 28 czerwca 2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należące do firmy P.A.G. P. R. (1), rachunki bankowe o numerach (...) i (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 4.361.591,14 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez P. R. (1),

5) w okresie od 11.05.2007 r. do 11.07.2007 r. przekazał, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony obrót złomem na należący do firmy PHU (...), rachunek bankowy (...) środki płatnicze w łącznej wysokości 3.593.115,30 zł, którą to kwotę przyjął następnie po podjęciu w gotówce przez S. Z. za pośrednictwem P. P. (1) i C. P.,

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 65 § 1 kk;

P. R. (1) o to, że :

XIX. w okresie od dnia 3 kwietnia 2007 r. do dnia 20 czerwca 2007 r. w W., L. oraz m. K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim zarejestrowaniu działalności gospodarczej w postaci firmy o nazwie (...) Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...) z s. w L., poprzez wystawianie co najmniej 20 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 3 kwietnia 2007 r. do nr (...) z dnia 20 czerwca 2007 r. o łącznej wartości netto 3.575.074,7 zł (VAT 786.516,44 zł), dokumentujących rzekomą sprzedaż odpadów złomu z firmy (...), w imieniu której występował na rzecz spółki (...) sp. z o. o., która nie miała w rzeczywistości miejsca, a następnie poprzez ich przekazywanie B. D. i T. N. w celu zaewidencjonowania w księgach spółki (...) oraz podawanie nieprawdy w składanych wobec US w L. deklaracjach VAT-7 za miesiące od kwietnia do czerwca 2007 r. - udzielał im oraz J. R. pomocy we wprowadzaniu do obrotu odpadów złomu pochodzących z nieustalonych i nieewidencjonowanych źródeł, od których, wbrew przepisom ustawy, nie odprowadzono na wcześniejszym etapie obrotu podatku VAT we właściwej wysokości, doprowadzając tym samym do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości 786.516,44 zł wskutek zawyżenia przez osoby odpowiedzialne za prowadzenie spraw (...) sp. z o. o. wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług za miesiące od kwietnia do czerwca 2007 r. na podstawie przekazanych im nierzetelnych faktur sprzedaży, co stanowiło dużą wartość w rozumieniu przepisów kks,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks;

XX. w okresie od 05 kwietnia 2007 r. do dnia 28 czerwca 2007 r. w W. i L., działając wspólnie i w porozumieniu z B. D., T. N. i J. R., po uprzednim założeniu firmowego rachunku bankowego w związku z zarejestrowaną przez siebie działalnością gospodarczą w postaci (...) Przedsiębiorstwo Usługowo Handlowe (...) z s. w L., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, przekazywał środki płatnicze w kwocie co najmniej 786.516,44 zł stanowiące równowartość osiągniętych korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z przejściem należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT oraz podejmował czynności mające na celu utrudnienie wykrycia ich przestępnego pochodzenia w ten sposób, że w podanym okresie czasu przyjmował, pod pozorem, iż są to należności za prowadzony z firmą (...) sp. z o. o. obrót złomem, na prowadzony dla niego przez (...) Bank (...) S.A. rachunek bankowy o numerze (...) z rachunków bankowych prowadzanych dla Spółki z o. o. (...) o numerach (...) oraz (...) środki pieniężne w łącznej wysokości 4.361.591,14 zł, a następnie po podjęciu w gotówce przekazał je B. D. i T. N.;

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

J. K. (1) o to, że :

XXI. w okresie od maja 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. w P., Ś. oraz G. i N. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim zarejestrowaniu w dniu 20 kwietnia 2005 r. działalności gospodarczej w zakresie obrotu odpadami złomu pod nazwą (...) z s. w P., a następnie poprzez wystawienie w imieniu prowadzonej przez siebie firmy i przekazanie A. R. (1) albo A. S. (2) za pośrednictwem K. K. (1) lub C. P. w celu zaewidencjonowania w prowadzonej przez nich dokumentacji księgowej:

1) 69 nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 13 maja 2005 r. do nr (...) z dnia 31 grudnia 2005 r. o łącznej wartości netto 2.896.322 zł (VAT 637.190 zł) wystawionych na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś.,

2) 71 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o numerach od (...) z dnia 11 czerwca 2005 r. do nr (...) z dnia 31 grudnia 2005 r. o łącznej wartości netto 2.743.790 zł (VAT 603.633,73 zł) wystawionych na rzecz (...) z s. w P. mających uwiarygodnić pochodzenie złomu zbywanego następnie przez A. S. (1) na rzecz P.H.U. (...) z s. w Ś.,

oraz przyjęcie w zamian do prowadzonej przez siebie ewidencji księgowej uzyskanych za pośrednictwem K. K. (1) (nieujawnionych do tej pory) 162 nierzetelnych, uprzednio podrobionych przez K. K. (1), poprzez podrobienie podpisu rzekomego wystawcy – A. N. i opieczątowanie pieczęcią firmową, faktur sprzedaży odpadów złomu, wystawionych rzekomo przez podmiot o nazwie O. (...) A. N. z s. w P. od numeru (...) z dnia 11.05.2005 r. do nr (...) z dnia 31.12.2005 r. o łącznej wartości netto 6.504.314 zł (VAT 1.420.949,17 zł),

co do których wiedział, iż dokumentują transakcje handlowe nie mające w rzeczywistości miejsca i podawanie w tym samym okresie czasu nieprawdy w składanych wobec Urzędu Skarbowego P. deklaracjach VAT-7 udzielał pomocy osobom kontrolującym działalność firmy (...) – to jest A. R. (1), C. P., K. K. (1) oraz A. S. (2) we wprowadzeniu do obrotu odpadów złomu pochodzących z nieustalonych źródeł, od których, wbrew przepisom ustawy, nie odprowadzono na wcześniejszym etapie obrotu podatku VAT we właściwej wysokości, a tym samym w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT w łącznej wysokości 637.190 zł wskutek zawyżenia przez firmę P.H.U. (...) z s. w Ś. wysokości deklarowanego podatku naliczonego w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług za miesiące od maja 2005 r. do grudnia 2005 r. na podstawie wystawionych przez niego nierzetelnych faktur sprzedaży bądź faktur sprzedaży uzyskanych w tym okresie czasu od pozorującej udział w obrocie odpadami złomu firmy (...) z s. w P., co stanowiło mienie dużej wartości w rozumieniu przepisów kodeksu karnego skarbowego,

to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, z art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks w zb. (art. 8 § 1 kks) z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XXII. w okresie od 31.05.2005 r. do 09.02.2006 r. w P., G., N., Z. działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), K. K. (1), C. P. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, po uprzednim założeniu rachunku bankowego o numerze (...) w Banku (...) S.A. Oddział w P. dla zarejestrowanej przez siebie firmy o nazwie (...) z s. w P. przekazywał środki płatnicze pochodzące z korzyści uzyskanych z przestępstw karnych skarbowych związanych z przejęciem należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu podatku VAT stanowiące równowartość co najmniej 603.633,73 zł oraz podejmował czynności mające na celu utrudnienie wykrycia ich przestępnego pochodzenia w ten sposób, że w okresie od 31 maja 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. przyjmował na wskazany rachunek bankowy środki pieniężne przesyłane z rachunku bankowego o numerze (...) prowadzonego przez Bank (...) S.A. Oddział w L. dla firmy P.H.U. (...) z s. w Ś., pod pozorem, iż są to płatności związane z obrotem złomem, w łącznej kwocie 1.191.147,62 zł, a następnie po podjęciu w gotówce w okresie od 1 czerwca 2005 r. do 9 lutego 2006 r. kwoty 1.155.060 zł przekazywał je A. R. (1) i C. P. za pośrednictwem K. K. (1),

to jest o przestępstwo z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

Po przeprowadzeniu na nowo postępowania Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z 23 grudnia 2019 r. uznał:

I. oskarżonego **C. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 3 kk i za czyn ten na podstawie art. 258 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego **C. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku jako występku z art. 9 § 1 kks w zw. z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z (art. 8 § 1 kks), z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z tym że z opisu czynu wyeliminował imię i nazwisko M. P. (1) i w to miejsce wpisał: „innej osoby” i za to na podstawie art. 9 § 1 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 2 i 5 kks oraz art. 38 § 2 pkt 1 kks, art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 140 (sto czterdzieści) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł, zaś na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 i 3 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 40 (czterdzieści) stawek dziennych, każda równa kwocie 100 (sto) zł,

a na podstawie art. 8 § 2 kks określił że wobec oskarżonego C. P. wykonaniu podlega kara orzeczona na podstawie art. 56 § 1 kks i inne,

III. uznał oskarżonego **C. P.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks, z tym że w opisie czynu zamiast słowa „2000” wpisał „2007” i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks i art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 2 kks oraz art. 38 § 2 pkt 1 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych, każda równa kwocie 100 (sto) zł,

IV. uniewinnił oskarżonego **C. P.** od popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku;

V. na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks, art. 85 kk, art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu **C. P.** karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, każda równa kwocie 100 (sto) zł,

VI. na podstawie art. 34 § 1, 2, 4 kks w związku ze skazaniem za przestępstwa z art. 56 § 1 kks orzekł wobec oskarżonego **C. P.** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złomem na okres po 3 (trzy) lata,

VII. na podstawie art. 39 § 2 kks orzekł wobec oskarżonego **C. P.** łączny zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złomem na okres 5 (pięciu) lat,

VIII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 18.12.2007 r. do dnia 01.12.2008 r., zaś na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złomem zaliczył okres orzeczonego wobec wymienionego środka karnego - powstrzymania się od prowadzenia działalności polegającej na handlu złomem od dnia 01.12.2008 r. do 01.12.2013 r. i uznał ten środek karny za wykonany,

IX. uznał oskarżonego **A. R. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

X. uznał oskarżonego **A. R. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku jako występku z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z (art. 8 § 1 kks), z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z tym że z opisu czynu wyeliminował imię i nazwisko M. P. (1) i w to miejsce wpisał „innej osoby” i za to na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł, zaś na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny 40 (czterdziestu) stawek dziennych, każda równa kwocie 100 (sto) zł,

a na podstawie art. 8 § 2 kks określił, że wobec oskarżonego **A. R. (1)** wykonaniu podlega kara orzeczona na podstawie art. 56 § 1 kks i inne,

XI. uznał oskarżonego **A. R. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i z art. 37 § 1 pkt 2 kks i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, każda równa kwocie 100 (sto) zł,

XII. uniewinnił **A. R. (1)** od popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku,

XIII. na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks, art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu **A. R. (1)** karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, każda równa kwocie 100 (sto) zł,

XIV. na podstawie art. 34 § 1, 2, 4 kks w związku ze skazaniem za przestępstwa z art. 56 § 1 kks orzekł wobec oskarżonego **A. R. (1)** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złomem na okres po 3 (trzy) lata,

XV. na podstawie art. 39 § 2 kks orzekł wobec oskarżonego **A. R. (1)** łączny zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złomem na okres 5 (pięć) lat,

XVI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 17.07.2007 r. do dnia 25.06.2008 r., zaś na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złomem zaliczył okres orzeczonego wobec wymienionego środka karnego - powstrzymania się od prowadzenia działalności polegającej na handlu złomem od dnia 25.06.2008 r. do 25.06.2013 r. i uznał ten środek karny za wykonany,

XVII. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XVIII. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku jako występku z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z (art. 8 § 1 kks), z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, z tym że w opisie czynu wyeliminował imię i nazwisko M. P. (1) i w to miejsce wpisał „innej osoby” i za to na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 kks i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł,

zaś na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł, a na podstawie art. 8 § 2 kks określił, że wobec oskarżonego **P. P. (1)** wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności orzeczona na podstawie art. 56 § 1 kks i inne,

XIX. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks i za to na podstawie art. 19 § 1 kk, art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i z art. 37 § 1 pkt 2 kks i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł,

XX. uniewinnił **P. P. (1)** od popełnienia czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku,

XXI. na podstawie art. 39 § 1 i 2 kks, art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu **P. P. (1)** karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i łączną karę grzywny w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, każda stawka równa kwocie 100 (sto) zł,

XXII. na podstawie art. 34 § 1 kks w związku ze skazaniem za przestępstwa z art. 56 § 1 kk i inne orzekł wobec oskarżonego **P. P. (1)** zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złodem na okres po 2 (dwa) lata,

XXIII. na podstawie art. 39 § 2 kks orzekł wobec oskarżonego **P. P. (1)** łączny zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złodem na okres 3 (trzech) lat,

XXIV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 18.12.2007 r. do dnia 01.12.2008 r.,

XXV. uznał oskarżonego **J. R.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku jako występku z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks i za to na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 2 kks oraz art. 38 § 2 pkt 1 kks, art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł,

XXVI. uniewinnił **J. R.** od popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku,

XXVII. na podstawie art. 34 § 1 kks wobec **J. R.** w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 56 § 1 kks orzekł zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złodem na okres 3 (trzech) lat,

XXVIII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 03.12.2008 r. do dnia 29.05.2009 r.,

XXIX. uznał oskarżonego **B. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku jako występku z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks i za to na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 2 kks oraz art. 38 § 2 pkt 1 kks, art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł,

XXX. uniewinnił **B. D.** od popełnienia czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku,

XXXI. na podstawie art. 34 § 1 kks wobec **B. D.** w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 56 § 1 kks orzekł zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złodem na okres 3 (trzech) lat,

XXXII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 11.02.2009 r. do dnia 23.06.2009 r.,

XXXIII. uznał oskarżonego **T. N.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku jako występku z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks i za to na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 2 kks oraz art. 38 § 2 pkt 1 kks, art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł,

XXXIV. uniewinnił **T. N.** od popełnienia czynu opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku,

XXXV. na podstawie art. 4 § 1 kk i art. 69 § 1 dkk i art. 70 § 1 pkt 1 dkk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 (czterech) i w tym czasie na podstawie art. 73 § 1 dkk oddał go pod dozór kuratora,

XXXVI. na podstawie art. 34 § 1 kks wobec **T. N.** w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 56 § 1 kks orzekł zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złodem na okres 3 (trzech) lat,

XXXVII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 18.12.2007 r. do dnia 23.06.2009 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równy dwóm stawkom dziennym grzywny,

XXXVIII. uznał oskarżonego **P. R. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 2 kks oraz art. 38 § 2 pkt 1 kks, art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł,

XXXIX. uniewinnił oskarżonego **P. R. (1)** od popełnienia czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku,

XL. na podstawie art. 4 § 1 kk i art. 69 § 1 dkk i art. 70 § 1 pkt 1 dkk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 (cztery) i w tym czasie na podstawie art. 73 § 1 dkk oddał go pod dozór kuratora,

XLI. na podstawie art. 34 § 1 kks w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 56 § 1 kks wobec oskarżonego **P. R. (1)** orzekł zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złodem na okres 3 (trzech) lat,

XLII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 09.12.2009 r. do dnia 10.12.2009 r.,

XLIII. uznał oskarżonego **J. K. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 § 1 kks, art. 61 § 1 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 2 kks oraz art. 38 § 2 pkt 1 kks, art. 7 § 2 kks i na podstawie art. 23 § 1 i 3 kks i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, każda stawka po 100 (sto) zł,

XLIV. uniewinnił oskarżonego **J. K. (2)** od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku,

XLV. na podstawie art. 4 § 1 kk i art. 69 § 1 dkk i art. 70 § 1 pkt 1 dkk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 (czterech) i w tym czasie na podstawie art. 73 § 1 dkk oddał go pod dozór kuratora,

XLVI. na podstawie art. 34 § 1 kks w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 56 § 1 kks wobec oskarżonego **J. K. (2)** orzekł zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złodem na okres 2 (dwóch) lat,

XLVII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza temu oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26.04.2011 r. do dnia 19.05.2011 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równy dwóm stawkom dziennym grzywny,

XLVIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. (1) 1.920 zł plus VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. P. (1) z urzędu,

- Kancelarii Adwokackiej adw. P. K. (1) 1.920 zł plus VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. R. (1) z urzędu,

- Kancelarii Adwokackiej adw. Z. K. 1.920 zł plus VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. R. (1) z urzędu,

XLIX. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych J. K. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty, zaś na podstawie art. 627 kpk i art. 2 i 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od C. P., A. R. (1), P. P. (1), J. R., B. D., T. N., P. R. (1), koszty postępowania w częściach ich dotyczących i wymierzył im opłatę:

- C. P. w kwocie 4.300,00 złotych

- A. R. (1) w kwocie 4.300,00 złotych

- P. P. (1) w kwocie 3.900,00 zł,

- J. R. w kwocie 4.180,00 zł,

- B. N. w kwocie 4.180,00 zł,

- P. R. (1) w kwocie 3.900 zł,

- B. D. w kwocie 4.180,00 zł.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodziły się strony postępowania, które zaskarżyły wyrok. I tak:

Prokurator Prokuratury (...) w P. zaskarżył wyrok na niekorzyść wszystkich oskarżonych – zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, uniewinniającego: C. P., A. R. (1), P. P. (1), J. R., B. D., T. N., P. R. (1) i J. K. (1), od popełnienia zarzucanych im czynów z art. 299 § 5 w zw. z art. 299 § 1 kk. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. opisanych w pkt ; IV, XII, XX, XXVI, XXX, XXXIV, XXXIX, XL części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, polegający na uznaniu, że całokształt zgromadzonego materiału dowodowego uzasadnia uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, podczas gdy prawidłowa oraz wnikliwa analiza dowodów, a w szczególności prawidłowo oceniane konsekwentne, logiczne i korelujące ze sobą zeznania świadków – A. S. (1), A. N., M. P. (1), częściowo także K. K. (1), A. K., częściowo A. G. ora dowody przeprowadzone z historii rachunków bankowych prowadzonych na rzecz podmiotów gospodarczych objętych zakresem przedmiotowym niniejszego postępowania, w tym dowody zgromadzone także w toku prowadzonych kontroli podatkowych, prowadzą do wniosku przeciwnego.

2) rażąco niewspółmierność orzeczonych zaskarżonym wyrokiem kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych za przestępstwa skarbowe opisane w stosunku do C. P. w pkt II, A. R. (1) w pkt X, J. R. w pkt XXV, B. D. w pkt XXIX i T. N. w pkt XXXIII części rozstrzygającej ww. wyroku, a w konsekwencji także kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do C. P. i A. R. (1) w pkt V, XIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, wskutek niedostatecznego uwzględnienia stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonych oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych wymierzonych im kar pozbawienia wolności, a w szczególności potrzeb kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które to okoliczności we wzajemnym powiązaniu, uzasadniają wymierzenie kar pozbawienia wolności surowszych niż orzeczone przez Sąd I instancji.

3) rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 39 § 1 i 2 k.k.s., mającą istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia o karze łącznej:

- poprzez wymierzenie A. R. (1) w pkt XIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, na podstawie tego przepisu, kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł, tj. w granicach przekraczających sumę jednostkowych kar grzywni orzeczonych za poszczególne, zbiegające się przestępstwa;

- poprzez wymierzenie P. P. (1) w pkt XXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, na podstawie tego przepisu kary łącznej grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł, tj. w granicach przekraczających sumę jednostkowych kar grzywni orzeczonych za poszczególne, zbiegające się przestępstwa.

4) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na pominięciu w podstawie wymiaru kar orzeczonych w stosunku do:

- C. P. za czyn z pkt II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i błędne powołanie w tej podstawie art. 37 § 2 i 5 k.k.s., podczas gdy uszczuplenie należności publicznoprawnej nie została w żadnej części uiszczona oraz art. 37 k.k.s. nie posiada § 5;

- J. R. za czyn w pkt XV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i błędne powołanie w tej podstawie art. 37 § 2 k.k.s., podczas gdy uszczuplenie należności publicznoprawnej nie zostało w żadnej części uiszczone;

- B. D. za czyn w pkt XXIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i błędne powołanie w tej podstawie art. 37 § 2 k.k.s., podczas gdy uszczuplenie należności publicznoprawnej nie zostało w żadnej części uiszczone;

- T. N. za czyn w pkt XXXIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i błędne powołanie w tej podstawie art. 37 § 2 k.k.s., podczas gdy uszczuplenie należności publicznoprawnej nie zostało w żadnej części uiszczone;

- P. R. (1) za czyn w pkt XXXVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i błędne powołanie w tej podstawie art. 37 § 2 k.k.s., podczas gdy uszczuplenie należności publicznoprawnej nie zostało w żadnej części uiszczone;

- J. K. (1) za czyn w pkt XLIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i błędne powołanie w tej podstawie art. 37 § 2 k.k.s., podczas gdy uszczuplenie należności publicznoprawnej nie zostało w żadnej części uiszczone;

co powoduje, iż przyjęte podstawy prawne wymiaru kary za ww. czyny są niepełne i błędne.

5) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 413 § 1 pkt 6 i § 2 pkt 2 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, polegająca na pominięciu art. 20 § 2 k.k.s. i art. 41a § 1 i 2 k.k.s. w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności oraz ustanowienia dozoru kuratora w okresie próby orzeczonych wobec oskarżonych: T. N. w pkt XXXV, P. R. (1) w pkt XL, J. K. (1) w pkt XLV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, a przez to przyjęcia niepełnych i błędnych podstaw prawnych rozstrzygnięcia co do kary – zawieszenia wykonania kary oraz nałożenia dozoru kuratora w okresie próby wobec ww. oskarżonych poprzez zastosowanie instytucji przewidzianych w części ogólnej kodeksu karnego w wyroku skazującym za przestępstwo skarbowe, w zakresie nieuregulowanym w kodeksie karnym skarbowym i w oderwaniu od treści art. 41a § 1 i 2 k.k.s.

Nadto na korzyść oskarżonych: T. N., P. R. (1), J. K. (1) w części dotyczącej przyjętej podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i orzeczenia dozoru kuratora w okresie próby w pkt. XXXV, XL, XLV części rozstrzygającej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

1) uchylenie przedmiotowego wyroku w części dotyczącej oskarżonych: C. P., A. R. (1), P. P. (1), J. R., B. D., T. N., P. R. (1) i J. K. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt IV, XII, XX, XXVI, XXX, XXXIV, XXXIX, XL części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

2) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze w stosunku do:

- C. P. – za przestępstwo skarbowe określone w pkt II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie na podstawie art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. kary 3 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł i uznanie, iż na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że wykonaniu podlega kara wymierzona na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. oraz orzeczeniu wobec ww. oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy i kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, każda równa kwocie 100 zł;

- A. R. (1) – za przestępstwo skarbowe określone w pkt X części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. kary 3 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł i uznanie, iż na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że wykonaniu podlega kara wymierzona na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. oraz orzeczeniu wobec ww. oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy i łącznej kary grzywny w wymiarze 150 zł stawek dziennych, każda równa kwocie 100 zł;

- P. P. (1) – poprzez orzeczenie w pkt XXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, obok wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze wskazanym przez Sąd I instancji, łącznej kary grzywny w wymiarze 110 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.;

- J. R. - za przestępstwo skarbowe określone w pkt XXV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1

k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. kary 3 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;

- B. D. - za przestępstwo skarbowe określone w pkt XXIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. kary 3 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;

- T. N. - za przestępstwo skarbowe określone w pkt XXXIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. kary 2 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

3) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej podstawy prawnej wymiaru kary w stosunku do:

- C. P. za czyn z pkt II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary na podstawie art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s.;

- J. R. za czyn w pkt XV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s.;

- B. D. za czyn w pkt XXIX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s.;

- T. N. za czyn w pkt XXXIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s.;

- P. R. (1) za czyn w pkt XXXVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s.;

- J. K. (1) za czyn w pkt XLIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie kary na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. oraz art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., art. 7 § 2 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s.

4) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie o art. 20 § 2 k.k.s. i 41a § 1 i 2 k.k.s. podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności oraz ustanowienia w okresie próby dozoru kuratora orzeczonych w stosunku do oskarżonych: T. N. w pkt XXXV, P. R. (1) w pkt XL, J. K. (1) w pkt XLV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego A. R. (1) zaskarżył wyrok w części skazującej tego oskarżonego, tj. w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt IX, X, XI, XIII, XIV, XV, XVI i XLIX, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie:

- art. 442 § 3 k.p.k. przez pominięcie zapatrywań prawnych i wskazań sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Karny, zawartych w jego wyroku z dnia 27 marca 2018 r., wydanym w sprawie odwoławczej o sygn.. akt; II AKa 134/17, zawartych w uzasadnieniu tego wyroku na stronie 53, wiersze 16-26 oraz na stronie 54, wiersze 6-24, które stanowiły jasną i jednoznacznie negatywną ocenę poprzedniego wyroku sądu I instancji, który

uchylono oraz jednoznacznie wskazano, że w sprawie tej brak jest dowodów na sprawstwo oskarżonego A. R. (1) w zakresie postawionych mu zarzutów oraz na potrzebę ponownego gromadzenia wskazanych przez sąd odwoławczy dowodów, co sąd I instancji wprawdzie próbował czynić, lecz bezskutecznie, gdyż postępowanie nie doprowadziło do uzyskania choćby jednego wartościowego dowodu wskazującego na sprawstwo oskarżonego A. R. (1), a w efekcie wątpliwości, które miał sąd odwoławczy i wskazał je w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 marca 2018 r., nie zostały rozwiane, co powinno rodzić obligatoryjny skutek w postaci konieczności uniewinnienia A. R. (1) od wszystkich postawionych mu zarzutów;

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 442 § 3 k.p.k. przez poczynienie ustaleń bez wskazania granicy między bezspornie legalnie prowadzoną działalnością gospodarczą przez oskarżonego A. R. (1), a czynami, które zarzucono mu jako przestępcze, której ustalenie było wskazanym przez sąd odwoławczy obowiązkiem Sądu I instancji, którego to obowiązku sąd nie wykonał;

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wskutek dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należycie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego i oparcie ustaleń głównie na niewiarygodnych pomówieniach współoskarżonego A. S. (1), z których wprost wynika, że jego pomówienia wynikały z chęci ratowania siebie oraz były zemstą za brak pomocy ze strony A. R. (1) dla niego i jego rodziny, a jego wiedza o A. R. (1) była wiedzą z zeznań i wyjaśnień A. N., J. K. (1), K. K. (1), M. P. (1) czy H. w., które w znacznej części nie dotyczyły A. R. (1) i nie mogły, przy prawidłowej ich ocenie, być uznane za mogące stanowić podstawę ustaleń w zakresie jego dotyczącym, a bez niewiarygodnych pomówień A. S. (1) nie mogły być w ogóle przydatne dla ustaleń, ale przede wszystkim sąd pominął, że żaden z tych dowodów nie mógł stanowić podstawy ustaleń w zakresie rozgraniczenia legalnej działalności A. R. (1) od zarzucanej mu działalności przestępczej, co było podstawowym obowiązkiem sądu I instancji wynikającym z wiążących zapatrywań i wskazań co do dalszego postępowania, wynikających z wyroku sądu odwoławczego z dnia 27 marca 2018 roku;

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez nieuzasadnione ponowne uznanie za przydatne dla rozstrzygnięcia wyników kontroli skarbowej wykonywanej przez Urząd Kontroli Skarbowej w P., podczas gdy w rzeczywistości ustalenia dokonane przez tę instytucję w całości oparte były wyłącznie na pomówieniach A. S. (1) oraz przywołanych wyjaśnieniach A. N., J. K. (1), K. K. (1), H. W., czy M. P. (1), które w istocie nie mogły stanowić podstawy ustaleń w odniesieniu do A. R. (1) i w efekcie sąd I instancji, poprzestając na decyzjach tego organu, poczynił rażąco błędne ustalenia, nie realizując w istocie zapatrywań i wskazań sądu odwoławczego w zakresie konieczności uzupełnienia materiału dowodowego;

- art. 7 k.p.k. przez ponowne dokonanie dowolnych ustaleń w zakresie wyników kontroli skarbowej w firmie oskarżonego A. R. (1) w oparciu o ustalenia Urzędu Kontroli Skarbowej w P., które pozostają także w rażącej sprzeczności z wynikami kontroli skarbowej, dotyczącej tego samego okresu, przeprowadzonej w jego firmie przez Urząd Skarbowy w Ś. i Urząd Kontroli Skarbowej we W. Ośrodek (...) w J., które to kontrole nie wykazały jakichkolwiek nieprawidłowości, co już podnoszono w poprzedniej apelacji, który to zarzut został uznany przez sąd odwoławczy za trafny;

- art. 77 k.p.k. i art. 2 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także art. 410 k.p.k. przez pominięcie, że kontrole skarbowe w firmie oskarżonego A. R. (1) przeprowadzone przez Urząd Skarbowy w Ś. i Urząd Kontroli Skarbowej we W. Ośrodek (...) w J. zakończono wydaniem prawomocnych i ostatecznych decyzji administracyjnych, z których jasno wynikało, że A. R. (1) prowadził legalną działalność gospodarczą i które to decyzje nie mogły być wzruszone bez wznowienia postępowania, zaś wydanie decyzji przez Urząd Kontroli Skarbowej w P. w takim trybie, jak to uczynił było niedopuszczalne, gdyż prowadziło do wzruszenia prawomocnych i ostatecznych decyzji administracyjnych w niewłaściwym trybie (urząd ten działał w istocie jako quasi biegły), a w konsekwencji spowodowało, że ustalenia sądu I instancji oparte są na wadliwych decyzjach administracyjnych, zamiast ewentualnie na dowodzie z opinii biegłego, którego to dowodu sąd I instancji nie dopuścił z urzędu, co – zdaniem apelującego – powinien był uczynić, gdyż tylko w taki sposób mógł zrealizować wskazania zawarte na stronie 53 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego z dnia 27 marca 2018 r.;

- art. 167 k.p.k. przez brak dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego (właściwej specjalności) na okoliczność rozgraniczenia zakresów wskazanych wyżej działalności oskarżonego A. R. (1) (legalnej działalności gospodarczej od czynów przestępczych),, mimo że bez takiej opinii dokonanie precyzyjnych ustaleń w zakresie ewentualnego sprawstwa oskarżonego nie jest możliwe, co w efekcie dyskwalifikuje zaskarżony wyrok.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a polegał na uznaniu oskarżonego A. R. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów mimo braku dowodów wskazujących w sposób pewny na jego sprawstwo, gdyż obecne postępowanie nie dostarczyło żadnych nowych wartościowych dowodów, zaś poprzednio zgromadzone okazały się niewystarczające do skazania, co sąd odwoławczy jasno stwierdził w wyroku z dnia 27 marca 2018 roku, uchylającym poprzedni wyrok skazujący sądu I instancji.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego A. R. (1) przez uniewinnienie go od wszystkich postawionych mu zarzutów;

ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji uznania, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia na nowo w całości przewodu sądowego.

Następnie w „uzupełnieniu apelacji” złożonym w terminie do wniesienia tego środka odwoławczego wskazał nadto, że zaskarża orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu A. R. (1), zawarte w punkcie XLVIII części skazującej wyroku, zarzucając naruszenie przepisu § 11 usta. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. (Dz.U z 05.11.2015r., poz. 1800, przez błędne ustalenie stawki niższej, niż należna (plus podatek Vat) w/w rozporządzenia i w konsekwencji zaniżenie należnych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu. W efekcie czego wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu liczonych według zasad określonych w §11 ust. 1 pkt 5 i w §17 pkt 1.

Obrońca oskarżonego P. R. (1) zaskarżył wyrok w całości w zakresie dotyczącym tego oskarżonego na jego korzyść, tj. punkty XXXVIII, XL, XLI oraz XLII, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie przepisu:

1. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 5 k.p.k. przez dowolną i wysoce intuicyjną ocenę dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, a także zgromadzonej dokumentacji, choć z dowodów tych nie wynika sprawstwo, ani wina oskarżonego.

2. art. 442 § 3 k.p.k. przez pominięcie zapatrywań prawnych i wskazań sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II Wydział Karny, zawartych w wyroku z dnia 27 marca 2018 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt: II AKa 134/17, które stanowiły jasną i jednoznacznie negatywną ocenę poprzedniego wyroku sądu I instancji, który uchylono oraz jednoznacznie wskazano, że w sprawie tej brak jest dowodów na sprawstwo oskarżonego P. R. (1) w zakresie postawionych mu zarzutów oraz na potrzebę ponownego gromadzenia wskazanych przez Sąd odwoławczy dowodów, co sąd I instancji wprawdzie próbował czynić, lecz bezskutecznie, gdyż postępowanie nie doprowadziło do uzyskania choćby jednego wartościowego dowodu wskazującego na sprawstwo oskarżonego P. R. (1), a w efekcie wątpliwości, które miał sąd odwoławczy i wskazał je w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 marca 2018 r. nie zostały rozwiane, co powinno rodzić obligatoryjny skutek w postaci konieczności uniewinnienia P. R. (1) od wszystkich postawionych mu zarzutów.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, przez niesłuszne uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynów zabronionych, mimo poważnych wątpliwości w tym zakresie.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego P. R. (1) od wszystkich stawianych mu zarzutów; albo – o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do tego oskarżonego w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego C. P. zaskarżył wyrok w całości w pkt I, II, III części wstępnej wyroku, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji na niekorzyść oskarżonego.
2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony C. P. kierował zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się popełnianiem przestępstw skarbowych związanych z wprowadzaniem do obrotu odpadów złomu z pominięciem obowiązków podatkowych oraz podejmowaniem działań mających na celu udaremnienie lub utrudnienie stwierdzenia pochodzenia i wykrycia uzyskanych z tego procederu korzyści majątkowych czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, zmierzając do stworzenia sieci wzajemnie powiązanych podmiotów gospodarczych pozorujących prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu odpadami złomu pochodzącego z nieustalonych źródeł z naruszeniem obowiązków podatkowych i kierowaniem przekazywania pomiędzy podmiotami nierzetelnych dokumentów księgowych dotyczących obrotu złomem, a także udzielał pomocy w doprowadzeniu do narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej z tytułu podatku VAT pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających ze sprzecznych wewnątrznie i niespójnych wyjaśnień oskarżonych A. S. (1), A. N., K. K. (1), H. W., J. K. (1), M. P. (1), oraz zeznań świadków w osobach Z. S., B. G., L. K., A. S. (3), A. B., A. C., K. W., K. P., S. K., T. K., I. H., Z. D., M. G., F. D., B. M., którzy nie mieli żadnego kontaktu z oskarżonym C. P., czy pominięcie dowodu z zeznań S. Z., które to dowody zdaniem obrony przemawiają przeciwko uznaniu, iż oskarżony dokonał zarzuczanych mu przestępstw, w tym również z uwagi na zalecenia Sądu Apelacyjnego, co do ponownego przesłuchania oskarżonych oraz świadków w celu precyzyjnego ustalenia zachowania poszczególnych osób i wyjaśnienia istniejących rozbieżności, które nie doprowadziły - zdaniem obrony – do ustalenia odpowiedzialności oskarżonego C. P.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczanych aktem oskarżenia czynów opisanych w pkt I, II, III części wstępnej wyroku; ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych B. D. i J. R. w części uznającej w/wym. oskarżonych za winnych zarzuczanych im czynów, tj. w punktach XXV, XXVII, XXVIII (J. R.) oraz XXIX, XXXI, XXXII (B. D.) na korzyść tych oskarżonych, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- 1) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez poczynienie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, nieodpowiadających prawdzie, na podstawie jedynie wyselekcjonowanego materiału dowodowego (obciążającego), nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w trakcie rozprawy, często w sposób sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w sprawie lub w sposób całkowicie dowolny bez próby weryfikacji linii obrony oskarżonych B. D. i J. R. oraz jednostronnego oceniania wyjaśnień A. P. (1), zeznań A. K. i przyjęcie z góry, iż oskarżeni są winni zarzuczanych im czynów; oraz przez jednostronną ocenę dowodów wbrew zasadzie obiektywizmu w świetle której należało uwzględnić i merytorycznie odnieść do linii obrony akcentującej wątpliwości co do wiarygodności wyjaśnień A. S. (1) i zeznań A. K. w zakresie przebiegu zdarzenia, rzekomej współpracy oskarżonych i zawartych pomiędzy nimi porozumieniach, transakcji, które jakoby miały miejsce i przewożenia pieniędzy w reklamówkach i wpłat na rachunki bankowe, a także przez jednostronne i arbitralne przyjęcie, że zeznania A. K. są w pełni wiarygodne ze względu na podtrzymanie jej wyjaśnień podczas bezpośredniej konfrontacji ze swoimi pracodawcami, gdy tymczasem nie miało to miejsca – co dowodzi arbitralności i jednostronności orzeczenia Sądu – pomimo nie podtrzymania przez nią zeznań na etapie postępowania sądowego

– a także zeznań A. W. w zakresie rzeczywistego handlu z firmą (...) po jej sprzedaży oraz zeznań Z. S., który prowadził kontrolę skarbową wyłącznie w oparciu o przedłużone mu dokumenty, w tym opinię biegłego, a nie badał rzeczywistego przebiegu transakcji handlowych.

2) art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienie zaskarżonego wyroku, wbrew nakazom wynikającym z przepisu oraz w sposób uniemożliwiający de facto przeprowadzenie merytorycznej kontroli podstaw wnioskowania Sądu I instancji tak co do warstwy stanu faktycznego, jak i prawnego sprawy (w lekturze uzasadnienia wyroku widoczny jest brak jakichkolwiek rozważań Sądu na temat strony podmiotowej czynów przypisywanych oskarżonym J. R. oraz B. D., w kontekście treści dowodów zgromadzonych w sprawie oraz na temat konkretnych zachowań, jakich – zdaniem Sądu – dopuścić się mieli oskarżeni zaś posługiwanie się określeniami „brak jakichkolwiek podstaw do podważania jego twierdzeń (świadka) w tym zakresie oraz „świadek przedstawił własne obserwacje dotyczące tego wynikające z jego doświadczeń” i to przy wszystkich świadkach, nie daje możliwości kontroli, które zeznania Sąd uznał za wiarygodne i w jakim zakresie oraz, często pomimo wewnętrznej sprzeczności kolejnych zeznań tych samych świadków i zestawiania zeznań różnych świadków, braku możliwości określenia z pewnością przebiegu zarzuczanych oskarżonym czynów, w tym jednocześnie Sąd całkowicie pominął w uzasadnieniu określenie dowodów przeciwnych i określenie dlaczego ich nie uznał, w tym całkowite pominięcie podczas wyrokowania zeznań świadków M. R., M. B., E. C., G. S., M. S. (1), A. P. (2), A. S. (4) i Z. C.).

3) art. 6 k.p.k. przez brak zapewniania możliwości uczestnictwa oskarżonych B. D. i J. R. podczas przesłuchania A. K., na której zeznaniach oparł się Sąd I instancji dając im priorytetowy charakter – zarówno na etapie postępowania przygotowawczego i przesłuchania przez (...) Biuro (...), kiedy to oskarżony pozostawał pozbawiony wolności, jak i na etapie postępowania sądowego, kiedy to miało dojść do bezpośredniej konfrontacji A. K. z jej pracodawcami – co nie miało w rzeczywistości miejsca ze względu na zmianę powołanych świadków przez Sąd w ostatniej chwili i niepowiadomienie o tym fakcie oskarżonych, co uniemożliwiło im skuteczne zadawanie pytań świadkowi powołując niedopuszczalne ograniczenie prawa do obrony materialnej oskarżonych.

4) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. przez sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów, zasadami prawidłowego rozumowania i niezgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego – wbrew zasadzie obiektywizmu – przyjęcie, że :

a) oskarżeni B. D. oraz J. R. działali wspólnie i w porozumieniu z T. N. czyniąc sobie z tego stale źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru obejmującego pkt XIII części wstępnej wyroku (w odniesieniu do J. R.) oraz pkt XV części wstępnej wyroku (w odniesieniu do B. D.);

b) złom będący przedmiotem transakcji handlowych w spółce (...), której prokurentem był oskarżony B. D., pochodził nie od dostawców widniejących na fakturach, czemu wyraźnie przeczą zeznania świadków: M. R., M. B., E. C., G. S., M. S. (1), A. P. (2), A. S. (4) i Z. C.;

c) wszystkie faktury wymienione przez Sąd w części wstępnej wyroku są fakturami nierzetelnymi pomimo braku wyraźnego określenia przez Sąd, w której części są one nierzetelne i czego ta nierzetelność miałaby dotyczyć;

d) świadek A. K. obciążała swoich pracodawców w postępowaniu sądowym – gdy tymczasem faktycznie Sąd oparł się wyłącznie na zeznaniach z postępowania przygotowawczego – złożonych przy braku możliwości swobody wypowiedzi i zastraszeniu, w sposób budzący uzasadnione wątpliwości co do ich dobrowolności i wiarygodności (przy jej zatrzymaniu przez CBS, transporcie do W. na miejsce przesłuchania i całonocnym przesłuchaniu) – przy sprzeczności, że podczas pierwszego przesłuchania na etapie sądowym świadek tych zeznań nie potwierdzał i nie podtrzymywał, a przy kolejnym przesłuchaniu, pomimo jeszcze większego upływu czasu, na który sam świadek się powoływał, podtrzymywane przy chociażby wyraźnym zeznaniu świadka, że nie jest on w stanie stwierdzić ile razy widział daną sytuację, a ile razy mu się to tylko wydawało, oraz że świadek nie miał żadnych zastrzeżeń co do legalności działań firmy oskarżonych i rzetelności faktur, zwłaszcza, że jako księgową miała dostęp do tych faktur i uczestniczyła w ich weryfikacji.

5) art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie wątpliwości, które pozostały po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, na niekorzyść oskarżonych B. D. oraz J. R., a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo – w tym przede wszystkim przyjęcia przez Sąd, że rzeczywisty handel pomiędzy spółką (...), a innymi firmami nie miał miejsca i był tylko handlem fikcyjnym pomimo licznych zeznań świadków w materii rzeczywistego handlu ze spółką (...), co potwierdza rzetelność faktur sprzedaży dotyczących spółki (...) sp. z o.o.

6) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez zaniechanie przeprowadzenia dowodów istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy i czynieniu dowolnych, niekorzystnych dla oskarżonych ustaleń, opartych wyłącznie na domniemaniach, mimo nie przeprowadzenia w tym zakresie dostępnych dowodów, co dotyczy m.in. zaniechania jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej i oparciu się na wynikach kontroli skarbowej i jej wtórnym badaniu, a nie przeprowadzeniu rzeczywistego badania ilości złomu w postaci dokonania jego przeważenia i odtworzenia faktycznej ilości złomu na placu spółki (...) sp. z o.o., a tym samym oparciu się na niepełnych okolicznościach, które powinny być ujawnione w toku rozprawy głównej, przy czym okoliczności te mają istotne znaczenie dla ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony.

7) art. 8 § 1 k.p.k. przez oparcie się na wynikach kontroli skarbowej, jako podstawie ustalenia, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z nierzetelnymi fakturami pomimo nieustalenia rzeczywistego pochodzenia złomu, kwestii jego wcześniejszego opodatkowania podatkiem VAT i „nieustalonych osobach”, które miały współdziałać, a nie na przeprowadzeniu rzeczywistych ustaleń w tym zakresie, co dowodzi braku samodzielności Sądu karnego w rozstrzygnięciu zagadnień faktycznych i prawnych i odwołaniu się przezeń do nieadekwatnych dla postępowania karnego przed Sądem wyników postępowania prowadzonego przez organ podatkowy i odtwórczej roli Sądu w przedmiotowym postępowaniu, a nie rzeczywistym przeprowadzeniu rzetelnego postępowania karnego.

8) art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 442 k.p.k. § 2 i § 3 k.p.k., poprzez brak przeprowadzenia postępowania w zakresie dowodów, które miały wpływ na uchylenie wyroku, a to zeznań świadków M. R., M. B., E. C. G. S., M. S. (2), A. P. (2), Z. S., Z. C., których treść zeznań przeczyła w sposób zasadniczy ustaleniom dotyczącym sprawstwa oskarżonych, jak również brak realizacji wiążących wskazań sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu – co do dalszego postępowania dotyczącego czynności i dowodów oraz okoliczności, które należy wyjaśnić, a to w szczególności brak dążenia do precyzyjnego ustalenia zachowania poszczególnych osób i wyjaśnienia istniejących rozbieżności, następnie skonfrontowanych treści tych dowodów z dowodami przeciwnymi i poczynienia ustaleń faktycznych w zakresie indywidualnych zachowań poszczególnych oskarżonych, które mogą stanowić podstawę rozważań o odpowiedzialności za poszczególne przestępstwa, brak przeprowadzenia dowodów stanowiących podstawę wydania decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej w P. wskazujących na uszczuplenie należności z tytułu podatku VAT i w oparciu o poczynione ustalenia zweryfikowanie prawidłowości wyliczeń w zakresie wysokości uszczuplenia i powiązania tych uszczupleń z działaniami konkretnych oskarżonych oraz wskazania powodów, dla których Sąd odrzucił dowody przeciwne od dowodów stanowiących podstawę ustaleń do przyjęcia odpowiedzialności poszczególnych oskarżonych, gdy tymczasem wskazania Sadu odwoławczego winny być obligatoryjnie spełnione.

II. błąd w ustaleniach faktycznych (będący następstwem obrazem przepisów postępowania) przyjętych za podstawę orzeczenia mający bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że :

1) oskarżeni B. D. i J. R. dopuścili się zarzucanych im czynów pomimo, że do winy się nie przyznali, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje dostatecznych i jednoznacznych podstaw do przyjęcia sprawstwa zarzucanych im czynów zabronionych, zaś prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna skutkować uniewinnieniem oskarżonych od wszystkich zarzutów postawionych w akcie oskarżenia;

2. obrót złomem w Spółce (...) sp. z o.o. był fikcyjny, gdy tymczasem odbywał się on realnie w ramach prowadzonej przez tą spółkę legalnej działalności gospodarczej;

3. transporty złomu, do których odnosiły się zakwestionowane przez Sąd I instancji faktury nie następowały, podczas gdy były one w rzeczywistości dokonywane;

4. B. D. oraz J. R. wiedzieli (i akceptowali ten stan), jaka jest różnica pomiędzy prawdziwym obrotem, a tym, jaki wynikał z zakwestionowanych przez Sąd I instancji faktur i o tym, że faktury te są niezgodne z rzeczywistością, które to ustalenie jest całkowicie dowolne, sprzeczne z faktami i nie znajduje jakiegokolwiek potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie, z których wynika, że działali w przeświadczeniu, że wszystkie faktury stanowiące przedmiot rozliczeń w spółce (...) sp. z o.o. są rzetelne i obrazują zdarzenia gospodarcze, które faktycznie mają miejsce;

5. B. D. i J. R. posługiwali się nierzetelnymi fakturami VAT w rozumieniu art. 62 § 2 k.k.s., co jest ustaleniem całkowicie dowolnym, sprzecznym z faktami i nie znajdującym jakiegokolwiek potwierdzenia w dowodach, a nadto w przeciwieństwie do ustaleń Sądu, działali w przeświadczeniu, że wszystkie faktury stanowiące przedmiot rozliczeń w spółce (...) sp. z o.o. są rzetelne i obrazują rzeczywiste zdarzenia gospodarcze;

6. w fakturach VAT podano nieprawdę, podczas gdy w rzeczywistości nie wskazano w żaden sposób, które elementy tych faktur są nieprawdziwe – ilość, cena, VAT, odbiorca, data, etc., jak i nie określono dokładnej roli jaką mieli pełnić oskarżeni B. D. i J. R..

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonych B. D. i J. R. od zarzucanych im czynów w całości; ewentualnie – uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego T. N. zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym o winie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu przestępstwa określonego w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku (pkt XVII części wstępnej wyroku) oraz na zasadzie art. 427§1 i 2 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił;

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 410 i art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. wyrażającą się w tym, że Sąd orzekający w sprawie poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o treść dowodów, które w niniejszym postępowaniu w stosunku do sytuacji procesowej oskarżonego N. były jedynie dowodami wtórnymi, pośrednimi, których walor był niewielki (wyjaśnienia oskarżonego S., świadka K.), a nie dysponował Sąd dowodami jednoznacznie wskazującymi na treść i sposób prowadzenia działalności gospodarczej w ramach (...) Sp. z o.o. co przy braku innych dowodów jednoznacznie przemawiających na niekorzyść oskarżonego, oraz kwestionowaniu przez oskarżonego winy i sprawstwa w zarzucanych mu czynach zostało ocenione wbrew zasadzie in dubio pro reo.

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 410 i art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. wyrażającą się w tym, że Sąd orzekający w sprawie poczynił ustalenia faktyczne ustalające sprawstwo i winę oskarżonego T. N. w oparciu o treść dowodów, które nie wskazywały na sprawstwo oraz winę oskarżonego T. N. w przypisanym mu czynie (zeznania świadków M. J., S. T., K. S., M. K. (2), W. K., K. K. (4), E. K., W. S., Z. F. i wyjaśnieniami S. Z.), a wręcz wskazywały na niezasadność sformułowanego w akcie oskarżenia zarzutu.

3. obrazę przepisu postępowania, tj. art. 8 k.p.k. poprzez poczynienie przez Sąd ustaleń faktycznych w oparciu o protokoły kontroli skarbowej w przedmiocie ustalenia nierzetelności faktur, którymi miał się posługiwać oskarżony, pomimo tego, że w postępowaniu skarbowym nie dokonywano czynności ustalających pochodzenia złomu, którym handlowała spółka (...), a tym samym tylko założono apriori, że faktury były nierzetelne, który to sposób rozumowania Sąd zaakceptował, nie czyniąc przy tym własnych ustaleń poprzedzonych dociekaniem dotyczącymi pochodzenia złomu, co czyni ustalenia Sadu w tym zakresie niesamodzielnymi i pochodnymi, a przez to nierzetelnymi i dowolnymi i dokonany z rażącem naruszeniem prawa.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego; względnie – uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Obrończyni oskarżonego P. P. (1) zaskarżyła wyrok w zakresie pkt XVII w całości, w zakresie pkt XVIII w całości, w zakresie pkt XIX w całości, w zakresie pkt XXI w całości, w zakresie pkt XXII w całości, w zakresie pkt

XXIII w całości, w zakresie pkt XLIX w całości na korzyść tego oskarżonego oraz w zakresie pkt XLVIII w części ponad kwotę 1920 złotych + VAT, tj. w zakresie kwoty 2520 złotych +VAT – tj. niezasądzonych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji w sprawie III K 96/10 i w postępowaniu przed Sądem II instancji w sprawie II AKa 134/17. W tak zakreślonych granicach zaskarżenie apelująca, na podstawie art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k., zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 92 k.p.k. przez brak przeprowadzenia przez Sąd pierwszej instancji bezpośredniego postępowania dowodowego w zakresie ustalenia, czy wykonywana przez współoskarżonych w sprawie działalność gospodarcza naruszała przepisy ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11.03.2004 r., podczas gdy Sąd pierwszej instancji w zakresie ustalenia ilości zafakturowanego złomu i kwot nieuiszczonych należności z tytułu podatku VAT oparł się jedynie na dowodach pośrednich, w postaci ustaleń protokołów kontroli skarbowej, protokołów i decyzji z kontroli podatkowych (...) w P. oraz odpisów decyzji skarbowych, które ustalały, że faktury VAT wystawiane przez podmioty(...), P.H.U. (...), (...) zs. w N., (...) zs. w G., (...) M. J. zs. w P., (...) Sp. z o.o. P.U.H. (...) we W. stwierdzają, czynności które nie zostały dokonane przez ww. firmy, a także zawierają nieprawdziwe informacje o wysokości uiszczanego podatku VAT, podczas gdy powyższe dowody zostały zebrane w wyniku kontroli skarbowych, których charakter w szczególności rozkład ciężaru dowodu i brak zasady domniemania niewinności nie pozwalają na przypisanie tym dowodom waloru wiarygodności w zakresie sprawstwa oskarżonego odnośnie zarzucanych mu czynów w niniejszej sprawie i wymagają przeprowadzenia przez Sąd bezpośredniego postępowania dowodowego i samodzielnych ustaleń, czy podmioty te wykonywały działalność naruszającą przepisy podatkowe, a jeżeli tak to w jakim zakresie.

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych A. S. (1), K. K. (1), J. K. (1), M. P. (1), A. N., H. W., S. Z., co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony P. P. (1) współdziałał w popełnieniu przestępstw określonych w pkt IX-X części wstępnej wyroku oraz udzielał pomocy w popełnieniu przestępstwa opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku, podczas gdy wyjaśnienia tych oskarżonych nie można uznać za wiarygodny dowód w sprawie, oskarżeni mieli bowiem interes w składaniu wyjaśnień obciążających pozostałych oskarżonych w sprawie, w tym również oskarżonego P. P. (1).

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w postaci wyjaśnień oskarżonych A. N., J. K. (1), A. S. (1), K. K. (1) i M. P. (1), co doprowadziło do dowolnego przyjęcia, że P. P. (1) w okresie od maja 2005 r. do lipca 2007 r. w Ś. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez C. P. w skład której wchodził A. S. (1), A. R. (1), K. K. (1), zajmującej się popełnianiem przestępstw skarbowych, związanych z wprowadzeniem do obrotu gospodarczego złomu z pominięciem obowiązków podatkowych, a także podejmowaniem działań mających na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia i wykrycia uzyskanych z tego procederu korzyści majątkowych, co skutkowało przypisaniem mu udziału w popełnieniu wszystkich przestępstw popełnionych przez tą grupę, podczas gdy biorąc pod uwagę całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można wykluczyć, że oskarżony P. P. (1) brał udział w legalnym obrocie gospodarczym, który wykonywały pomiędzy sobą podmioty (...), P.H.U. (...), (...) zs. w N., (...) zs. w G., (...) zs. w P., (...) Sp. z o.o., P.U.H. (...) we W..

4. rażąco surowość orzeczonych względem oskarżonego P. P. (1) kar częściowych i kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej grzywny w wysokości 180 stawek dziennych, każda stawka równa kwocie 100 zł, a także orzeczonego względem oskarżonego łącznego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z obrotem złomem na okres 3 lat, określonej z naruszeniem zasad jej wymiaru, podczas gdy biorąc pod uwagę postawę oskarżonego w toku procesu, a także jego właściwości i warunki osobiste zasadnym jest orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XVII, XVIII, XIX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, poprzez uniewinnienie oskarżonego P. P. (1) od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów;

2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XLVIII poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. (1) kwoty 4.400 zł + VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. P. (1) z urzędu;

ewentualnie:

3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego J. K. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1) rażąco obrazę przepisów o postępowaniu poprzez zaniechanie zawiadomienia oskarżonego i jego obrońcy o rozprawach wyznaczonych na dzień 29.05.2019 r., 11.09.2019 r., 30.09.2019 r., co stanowi o naruszeniu prawa do obrony oskarżonego.

2) rażąco obrazę przepisów o postępowaniu poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z akt sprawy II K 42/13 Sądu Okręgowego Wydział II Karny w T., w szczególności zaś z prawomocnego wyroku tegoż sądu z dnia 17.01.2014 r., którego rozstrzygnięcie poddają pod uzasadnioną wątpliwość rozstrzygnięcie zawarte w skarżonym obecnie wyroku.

3) błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za podstawę skarżonego wyroku polegające na przyjęciu numeracji faktur oraz okresów w których były wystawiane w sposób wzajemnie się wykluczający (nakładający), co dodatkowo w porównaniu z numeracjami poszczególnych faktur i okresami ich wystawienia, o których mowa w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 17.01.2014 r., sygn.. akt: II K 42/13 wyklucza możliwość przyporządkowania tych faktur do konkretnych podmiotów, a jednocześnie stanowi o dublowaniu poszczególnych faktur w ramach zarzutów stawianych oskarżonemu.

4) tłumaczenie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co przy jednoczesnym pominięciu dowodu z akt sprawy II K 42/13 Sądu Okręgowego w Toruniu, w tym zapadłego w tej sprawie wyroku z dnia 17.01.2014 r. stanowi o istotnym naruszeniu prawa do obrony oskarżonego.

5) obrazę art. 270 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym sprawy w zbiegu z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s.

6) obrazę przepisów o postępowaniu poprzez sporządzenie uzasadnienia skarżonego wyroku w sposób lakoniczny, zdawkowy, uniemożliwiający podjęcie merytorycznej polemiki.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

1) uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

ewentualnie:

2) uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesienie apelacji przez wszystkie strony postępowania musiało skutkować uchyleniem wyroku w całości i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, bowiem z uwagi na wielość zaniechań, jak też naruszeń reguł tego postępowania, niezbędne jest przeprowadzenie na nowo całego przewodu, zwłaszcza zaś postępowania dowodowego. Tym samym zasadne okazały się wnioski alternatywne wszystkich apelujących obrońców oskarżonych związanych ze skazaniem, jak też prokuratora w części kontestującej uniewinnienie oskarżonych od zarzutu popełnienia czynów z art. 299§5 k.k. w zw. z art. 299§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§ k.k.

Z tego też powodu ta część apelacji Prokuratora (...)w P., która odnosiła się do rozstrzygnięć o karach orzeczonych zaskarżonym wyrokiem, jak i przyjętych podstawach prawnych tych postępień, (zarówno na korzyść, jak na niekorzyść poszczególnych oskarżonych), jako przedwczesna, nie mogła być przedmiotem rozpoznania. Byłoby to niecelowe, choć oczywiście przyznać należy rację skarżącemu, iż kara łączna, wobec kategorycznego brzmienia art. 86§1 k.k., nie może przewyższać sumy kar jednostkowych.

W tym miejscu odnieść się także należy, do podniesionego przez obrońcę oskarżonego J. K. (1) zarzutu przedawnienia karalności czynu z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56§1 k.k.s, art. 61§1 k.k.s, art. 62§2 k.k.s w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s i w zw. z art. 37§1pkt 1 i 2 k.k.s, a opisanego w pkt XXI części wstępnej (k. 7681 – 7682).

Co do zasady, tj. wskazania reguł, wedle których Kodeks karny skarbowy określa terminy ustalające zasady obliczania czasu, w ciągu którego możliwe jest pociągnięcie do odpowiedzialności karnej - skarbowej danej osoby, to obrońca ma oczywiście rację, jednakże, dokonując swych wyliczeń, nie uwzględnił dwóch kwestii, które stanowią o niezasadności wniosku o umorzenie postępowania w zakresie wyżej wskazanego występku. Przedawnienie bowiem nie nastąpiło, a to dlatego, że:

- z dniem 31 marca 2020r. weszła w życie ustawa z 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2020 r. poz. 568). Zgodnie z brzmieniem art. 15zrr ust. 6 tej ustawy w okresie, o którym mowa w ust. 1 (tj. w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)19, co obecnie ma miejsce), **przedawnienie karalności czynu nie biegnie** oraz przedawnienie wykonania kary **w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia**.

Tym samym, jeśli przed datą wejścia w życie wyżej wskazanej regulacji nie nastąpiło przedawnienie karalności czynu (tak jest w omawianym przypadku, co potwierdza obrona, wskazując, iż przedawnienie według zasad kodeksowych nastąpiłoby z dniem 31 grudnia 2021r. – k. 7682), to z uwagi na zawieszenie biegu tych terminów, nie nastąpi ono do czasu zakończenia stanu epidemii oraz w okresie 6 kolejnych miesięcy.

- wskazać należy na jeszcze jedną podstawę zwieszającą bieg terminu przedawnienia, a to z uwagi na art. 70§6 pkt 1 ustawy Ordynacja podatkowa, który stanowi, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty **ulega zwieszeniu z dniem wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe**, wykroczenie skarbowe, **o którym podatnik został zawiadomiony**, jeżeli podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania. Jest to o tyle istotne, że w myśl art. 44§2 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności, a przepis art. 70§1 ustawy Ordynacja podatkowa określa, iż zobowiązanie podatkowe (takim jest obowiązek podatkowy w zakresie podatku od towarów i usług) przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.

Niemniej ta druga podstawa spoczywania biegu terminu przedawnienia, dla swej skuteczności, wymaga - z uwagi na brzmienie art. 70c ustawy Ordynacja podatkowa - ustalenia, m.in. przez sąd orzekający w sprawie, czy organ podatkowy właściwy w sprawie zobowiązania podatkowego, z którego niewykonaniem wiąże się podejrzenie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego zawiadomił podatnika o nierozpoczęciu lub zawieszeniu biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w przypadku o którym mowa w art. 70§6 pkt 1 najpóźniej z upływem terminu przedawnienia o którym mowa w art. 70§1.

Z akt sprawy nie wynika, czy takie zawiadomienie miało miejsce, niemniej kwestia ta może stać się istotna po utracie mocy regulacji ustawy tzw. covidowej z 31 marca 2020r. Pośrednio, o tym, że art. 70§6 ustawy Ordynacja podatkowa miał zastosowanie zdaje się świadczyć treść pisma Urzędu Skarbowego w G. dotycząca A. S. (1) (k. 7234).

Z powyższych względów wnioszek obrońcy J. K. (1) nie zasługiwał na uwzględnienie, aktualnie nie ma bowiem podstaw, by uznać, że przedawnienie karalności nastąpiło.

Przechodząc zatem do merytorycznej oceny rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Legnicy, to w pierwszym rzędzie podkreślić trzeba, że zaskarżony wyrok wydany został po ponownym przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy w Legnicy przewodu sądowego, co nie pozostaje bez znaczenia. Uchylenie wyroku z 24 października 2016r. (sygn. akt III K 96/10), którym wszyscy oskarżeni uznani zostali za winnych wszystkich zarzucanych im aktem oskarżenia czynów, podyktowane było m.in. koniecznością uzupełnienia materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu jasno wskazał nie tylko powody takiego postąpienia, lecz – co najistotniejsze – wydał konkretne wytyczne, które wiązały Sąd I instancji w czasie tego, ponownego procesu. Sformułowanie, iż **wiążące są dla sądu**, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania „**wskazania co do dalszego postępowania**” (art. 442§3 k.p.k.) oznacza zwiążanie tego sądu zaleceniami sądu odwoławczego co do kierunku ponownego postępowania w zakresie uzupełnienia materiału dowodowego, sprawdzenia i wyjaśnienia nasuwających się wątpliwości, przeprowadzenia określonych dowodów lub przeprowadzenia ich w określony sposób, czy nawet ponownego rozważenia już ustalonych okoliczności. Zapatrywania i wskazania sądu odwoławczego tracą taki charakter jedynie w wypadku zmiany stanu prawnego albo sytuacji procesowej lub okoliczności faktycznych przy ponownym rozpoznaniu sprawy (wyrok SN z 8 marca 2018 r., (...) 3/18, Lex nr 2511520), co w tym przypadku nie miało wszak miejsca.

Zobowiązał zatem Sąd Apelacyjny do tego, by przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy:

- 1) przesłuchał w pierwszej kolejności w charakterze świadków osoby, które występowały dotychczas w postępowaniu w charakterze oskarżonych, a których relacje stanowiły podstawę przypisania oskarżonym poszczególnych przestępstw, dążąc do precyzyjnego ustalenia zachowania poszczególnych osób i wyjaśnienia istniejących rozbieżności, następnie skonfrontował treść tych dowodów z dowodami przeciwnymi i poczynił ustalenia faktyczne w zakresie indywidualnych zachowań poszczególnych oskarżonych, które mogą stanowić podstawę rozważań o odpowiedzialności na gruncie zarzucanych aktem oskarżenia przestępstw
- 2) ustalił źródło pochodzenia pieniędzy stanowiących przedmiot zarzucanego oskarżonym przestępstwa z art. 299 § 1 k.k.;
- 3) przeprowadził dowody, które stanowiły podstawę wydania decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej w P. wskazujących na uszczuplenia należności z tytułu podatku VAT i w oparciu o poczynione ustalenie zweryfikował prawidłowość wyliczeń w zakresie wysokości uszczuplenia, a następnie powiązał te uszczuplenia z działaniami konkretnych oskarżonych, a w końcu także
- 4) sporządził uzasadnienie, odpowiadające wymogom art. 424 § 1 k.p.k., w którym zawarte zostaną ustalenia co do zachowania poszczególnych oskarżonych, ze wskazaniem dowodów stanowiących podstawę tychże ustaleń oraz powody, dla których Sąd odrzucił dowody przeciwne.

Analiza akt postępowania III K 36/18 prowadzi zaś do wniosku, że żadne z powyższych wskazań nie zostało wykonane, a uzasadnienie skarżonego wyroku ograniczone zostało do przedstawienia - w części ustalającej - syntetycznego opisu czynów przypisanych (a właściwie przepisania treści zarzutów z aktu oskarżenia z niewielkimi modyfikacjami wynikającymi z umorzenia postępowania przeciwko M. P. (1), który zmarł – k. 7227), jak też wyeksponowania ich ustawowych (kodeksowych) znamion (wręcz hasłowo), jednakże już bez rozwinięcia w sposób umożliwiający odniesienie ich do realiów sprawy, to jest odkodowania tego, co w rzeczywistości ustalił Sąd i jakie konkretne zachowania oskarżonych uprawniały do uznania, iż wyczerpały te ustawowe znamiona.

Oczywiście tutaj Sąd odwoławczy ma pełną świadomość tego, że w świetle obowiązujących uregulowań nie można uchylić wyroku tylko z tego powodu, że jego pisemne uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Jednakże nie ma wątpliwości, że braki w uzasadnieniu nadal mogą wskazywać – i wskazują – że w procesie wyrokowania oraz na etapie gromadzenia dowodów doszło do uchybień, które świadczą o takim stopniu wadliwości

wyroku, który powoduje konieczność jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Zarówno uzasadnienie, jak też ujawniona na tej podstawie ocena sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego wskazuje, że nie tylko nie usunięto uprzednich uchybień, na które wskazywali - i nadal wskazują - skarżący, ale nadto „doszły” kolejne, które stanowią o takiej wadliwości całego postępowania, że konieczne jest jego powtórzenie, gdyż tylko w ten sposób można zagwarantować oskarżonym możliwość czynnej realizacji ich prawa do obrony, zaś pozostałym stronom sposobność udziału w tym postępowaniu (np. ani razu o terminie rozprawy głównej nie został zawiadomiony oskarżyciel posiłkowy – Urząd Kontroli Skarbowej w P. – vide pierwsze zarządzenie o terminie, k.7110). Nadto tylko powtórzenie przewodu na nowo umożliwi usunięcie luk i niejasności wylaniających się z dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego, a czego w istocie zaniechał Sąd orzekający, nie tylko nie przeprowadzając nakazanych czynności, ale nie odnosząc się do dowodów, które w aktach sprawy są, a które również obrazują działania oskarżonych i wskazują kontekst sytuacyjny.

Wskazać wypada, w ślad za Sądem Najwyższym, że „konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego powinna być oceniona nie tylko w aspekcie ilościowym, ale i jakościowym. Tego rodzaju sytuacja zachodzi m.in. wówczas, gdy nieprawidłowo przeprowadzono większość dowodów, co powoduje niemożność poddania ocenie tych prawidłowo przeprowadzonych z zastrzeżeniem, że wymagane jest tu stwierdzenie, że nie ma też żadnego innego prawidłowo przeprowadzonego dowodu, w kontekście którego można byłoby ocenić dowód nieprawidłowo przeprowadzony” (vide postanowienie z 20 października 2021r, sygn.. II KS 22/21, Lex nr 3316621). I taka sytuacja wystąpiła w omawianej sprawie, co wynika stąd, że nie zweryfikowano, jak to nakazał Sąd Apelacyjny, kluczowych dowodów, które legły u podstaw ponownego uznania sprawstwa i winy oskarżonych, a nadto – co sygnalizował tutaj Sąd wcześniej - nie dokonano merytorycznej oceny tych dowodów, którymi już Sąd Okręgowy dysponował, czego jaskrawym przykładem jest uzasadnienie uniewinnienia w zakresie czynu z art. 299 k.k.

Nie można nie dostrzec tych uchybień, które w powiązaniu z treścią uzasadnienia wyroku, niezawierającego doprecyzowanych, a przy tym kluczowych ustaleń faktycznych, wzmacniają argumentację skarżących odnośnie wadliwości rozstrzygnięcia, w szczególności zaś w zakresie naruszenia reguł procesowych z art. 442§3 k.p.k. oraz z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., jak też z art. 8§1 k.p.k., przy ocenie poszczególnych dowodów i wyprowadzonych na ich podstawie wniosków.

Zasadniczym dowodem (prócz protokołów kontroli i decyzji podatkowych, o czym poniżej), na którym oparty został najpierw akt oskarżenia, a następnie rzeczony wyrok, były relacje **A. S. (1)**, prawomocnie skazanego wyrokiem z 24 października 2016r. (III K 96/10), wsparte depozycjami: **K. K. (1)**, **H. W. i A. N.** (również prawomocnie skazanych) oraz **M. P. (2)**. Niemniej i tym razem, Sąd orzekający procedując, zamiast dążyć do wyjaśnienia luk i niejasności w relacjach w/wym. osób, realizując w ten sposób wytyczne Sadu Apelacyjnego, poprzestał na odczytaniu ich uprzednio złożonych wyjaśnień. Nawet w tym przypadku, kiedy dowód z przesłuchania świadka przeprowadził bezpośrednio (dotyczy to przesłuchania **H. W.** – k. 7254) zaniechał Sąd meriti szczegółowego przesłuchania świadka, nie formułując żadnych pytań, które wątpliwości mogły usunąć, zamiast tego uznając uprzednio złożone wyjaśnienia za odczytane (k. 7254). Następnie jakąś ich część (bliżej nie sprecyzowaną) wykorzystał, rekonstruując przebieg wydarzeń. Uwaga ta dotyczy także depozycji pozostałych w/wym. osób, których bezpośrednio nie przesłuchano. Sąd poprzestał na dwukrotnych próbach wezwania **A. S. (1)**, **A. N.** i **K. K. (1)** na termin rozprawy za pośrednictwem operatora pocztowego (k. 7219, 7246), które okazały się nieskuteczne (k. 7244v). Na kolejne terminy osób tych już nie wzywano i nie podjęto żadnych innych czynności, by ustalić miejsce ich pobytu i skutecznie wezwać na rozprawę.

Tym samym materiał dowodowy w tym zakresie nie tylko nie został zweryfikowany, ale w istocie takiej skutecznej próby nie podjęto. Ponownie natomiast te zakwestionowane uprzednio depozycje stały się podstawą ustaleń i ponownie nie wskazano, w jakiej części stanowiły podstawę tych ustaleń, a przede wszystkim z jakich powodów tak postąpiono. W efekcie tak zgromadzonego i pobieżnie przeanalizowanego materiału dowodowego, poczynione ustalenia faktyczne uznać trzeba, za nader ogólnikowe i nieuwzględniające rzeczywistej treści relacji tych osób. W dalszym ciągu dowody te nie pozwalają na precyzyjne ustalenie zachowań poszczególnych oskarżonych, w taki

sposób, by możliwe było kategoryczne stwierdzenie, iż zrealizowali w ten sposób wszystkie ustawowe znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przypisanych im przestępstw.

Powyższy wniosek wyprowadzony został w oparciu o lekturę uzasadnienia, w którego treści wskazane zostały karty z akt sprawy, na których znajdują się przesłuchania osób, występujących w tym procesie w charakterze świadków, mimo iż – jeśli uwzględnić ich rzeczywistą treść – poszczególne relacje są nie tylko ogólnikowe, ale wręcz w niektórych momentach z sobą sprzeczne, a przy tym w istocie nie dotyczą tych okoliczności, o których na ich podstawie wywodzi Sąd a quo. Chodzi tu np. o wyjaśnienia A. N., które – zdaniem Sądu Okręgowego (k. 7395v) – mają stanowić podstawę ustaleń dotyczących sprawstwa C. P. odnośnie czynu z art. 258§3 k.k. Podobnie ocenić należy rzeczywistą treść depozycji H. W., który nawet na rozprawie 6 lutego 2019r. wskazał jedynie na swe kontakty z A. S. (1), stwierdzając, że pozostałych oskarżonych „wcześniej nie znał, poznali się dopiero na rozprawach sądowych” (k. 7254). Wyjaśniając pierwotnie, opisał w jakich okolicznościach zaczął prowadzić działalność gospodarczą związaną z obrotem złotem oraz nawiązał „współpracę” z firmami (...) i (...), podając, iż osoba, która go do tego namówiła i której przekazywał pieniądze pobrane z konta firmowego oraz otrzymywał dla siebie, to (...) oraz, że nie zwracał uwagi na to jakiego rodzaju faktury podpisuje (przesłuchanie z 17 lipca 2007r.). Dopiero w styczniu 2008r. ujawnił nazwisko owego (...), wskazując iż chodziło o A. S. (1) („pieniądze oddawałem S. i siedłem w swoją stronę”). Również w toku tego postępowania A. S. (1) był jedyną osobą, na którą wskazywał. A. R. (1) miał poznać dopiero w związku z tym postępowaniem i do tego momentu o nim miał nie słyszeć. Potwierdził zaś znajomość z M. P. (1) (który temu nie przeczył) dodając, że „S. często jeździł z P. bez niego” i „S. potem jeździł gdzieś z tymi pieniędzmi”. Trudno zatem uznać, że na tej podstawie można wyprowadzić jakiegokolwiek wniosek o roli i stopniu zaangażowania C. P. w kontekście art. 258§3 k.k. Nie ustalił Sąd czy i jakiego rodzaju powiązania (łańcuch zależności) istniał między tymi osobami (nie przedstawił tego w uzasadnieniu), a które wskazywałyby na udział C. P. i jego rolę oraz pozycję. Tym bardziej, że także M. P. (1) nie wskazywał na tego oskarżonego jako odbiorcę pieniędzy, lecz na P. P. (1), któremu parokrotnie A. S. (1) miał przekazywać gotówkę, **jak też twierdził, że to właśnie z P. P. (1) był po pieniądze wypłacane z banku, w tym kilka razy wraz z H. W.** Mężczyzna ten opisał tylko jedną sytuację z udziałem C. P., kiedy to obecny miał być również P. P. (1), a pieniądze wypłacone oddać wówczas mieli C. P., a ten podzielił je między siebie i P. P. (1).

Sąd Okręgowy, choć przesłuchał H. W., kwestii tego z kim i ilokrotnie jeździł do banku, nie wyjaśnił. Nie sposób nie dostrzec, że jeśli za wiarygodne przyjąć twierdzenia M. P. (1), to H. W. musiał choć z widzenia poznać co najmniej P. P. (1).

Być może dowody te, w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym, właściwie zweryfikowanym, pozwalają na dokonanie ustaleń takich, jak to przedstawił Sąd Okręgowy, lecz to „zbiorcze” wskazanie ich podstawy nie pozwala zweryfikować poprawności takiej oceny dowodów. Nie sposób odtworzyć procesu ich oceny, który do powyższych wniosków doprowadził. Zwłaszcza jeśli uwzględni się, że A. S. (1) w swych pierwszych wyjaśnieniach ujawnił rolę J. K. (1), A. N., a właściwie K. K. (1) (to on miał wystawiać faktury za A. N. i podpisywać jego nazwiskiem, bowiem A. N. od 27 lutego 2007r. był pozbawiony wolności na terenie Austrii), A. R. (1), jak też łańcuchy powiązań pomiędzy poszczególnymi firmami, dzięki którym „zarabiał miał P.” oraz A. R. (1), lecz „nie wie czy dzielił się z P. i na jakich zasadach się rozliczali”. Przedstawił też od którego momentu do niego miał wozic pieniądze. Według jego słów do firmy (...), z której wspólnikami miał mieć kontakt C. P., jak też, że tam miały trafiać pieniądze z firmy (...), zaś „fizycznie rozdziału dokonywał P. (...) w samochodzie gdzieś pod miastem”. Co istotne według tej relacji „**W. i P. czasami byli przy tym**” oraz, że on sam woził pieniądze dla A., zaś „pieniądze do (...) woził P. P. (1)” (protokół przesłuchania z 20 listopada 2007r.). Próżno szukać weryfikacji tych informacji w kontekście choćby „przepływu środków i faktur” pomiędzy firmami. Niemniej okoliczności te, np. dotyczące rozdziału środków i obecności C. P., co już wyżej podkreślał tutaj Sąd, wynikają jedynie z relacji A. S. (1). Ani H. W. (choć była tu temu sposobność), ani M. P. (1) na te okoliczności przesłuchani nie zostali (w przypadku tego ostatnio wymienionego jest to już niemożliwe). Takich niejasności i wątpliwości, które należałoby wyjaśnić jest wiele, np. te dotyczące różnych wersji wydarzeń przedstawionych przez K. K. (1), który zakwestionował wiarygodność swej pierwotnej relacji /k. 458 – 460/, obciążającej np. C. P. negując, by działał na jego polecenie. Wynikają one z braku gruntownej analizy poszczególnych protokołów przesłuchań w/wym. osób i przedstawienia powodów dla których jedynie jakaś ich część stała się podstawą

ustaleń faktycznych. Próżno przy tym szukać jednoznacznych ustaleń, które wskazywałyby, jakie elementy zachowań poszczególnych oskarżonych i świadków stanowią mają o uznaniu, iż tworzyli grupę przestępczą. W skład jej wchodzić przecież mieli P. P. (1), A. R. (1), K. K. (1) i A. S. (1), zaś kierować nią C. P.. I choć dwaj wymienieni (K. K. i A. S.) zostali za to prawomocnie skazani, to Sąd ograniczył się do jednozdaniowego stwierdzenia, że „oskarżony C. P. (...) kierował zorganizowaną grupą przestępczą” oraz, że „członkami tej grupy byli między innymi oskarżeni A. R. (1) i P. P. (1)” (k.7395). Nic bardziej konkretnego o sposobie jej funkcjonowania uzasadnienie nie zawiera.

To w tym zakresie konieczne jest skonfrontowanie relacji przesłuchanych osób i podjęcie próby usunięcia wątpliwości i tym samym weryfikacji twierdzeń A. S. (1). To dopiero umożliwi dokonanie jednoznacznych ustaleń pod kątem realizacji przez poszczególne osoby ustawowych znamion zarówno czynów z art. 258 k.k., jak też z art. 56§1 k.k.s, art. 61§1 k.k.s oraz art. 62§2 k.k.s

Nie ulega przecież wątpliwości, że dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. konieczne jest wykazanie pewnego stopnia zorganizowania grupy, powiązań hierarchicznych, których rodzaj istotnie może być różny, ale zawsze należy do nich wyodrębnić ośrodek decyzyjny, powiązań między jej członkami oraz form nadających grupie elementy trwałości, choćby z niskim stopniem zorganizowania. Natomiast kierowanie taką grupą, jako funkcja władcza, polegać zaś będzie na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy. (tak np. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 11 grudnia 2019r., sygn. II AKa 271/19, Lex nr 2772931).

Kiedy uwzględnić powyższe powszechnie aprobowane desygnaty grupy przestępczej, zacytowane ustalenia Sądu a quo (k. 7395) oraz uzasadnienie w tej części, które miałyby wskazywać podstawę prawną przypisania oskarżonym udziału w takiej grupie (sekcja 3.1 – k. 7411, sekcja 3.4 – k. 7412, sekcja 3.7 – k. 7412v), z uwagi na swą ogólnikowość, nie wskazują elementów statuujących grupę przestępczą. Tym bardziej, że Sąd posługuje się określeniami odnoszącymi się do „współpracy” z pomysłodawcą i organizatorem procederu, za którego uznał C. P.. Lektura uzasadnienia nie daje odpowiedzi na pytanie w jaki sposób miał on organizować działania poszczególnych osób, koordynować je oraz czy i kiedy oraz komu miałby wydawać polecenia.

Podobnie ocenić należy ustalenia dotyczące ustawowych znamion występku z art. 56§1 k.k.s, z art. 61§1 k.k.s i z art. 62§2 k.k.s oraz z art. 270§1 k.k., których popełnienie Sąd orzekający przypisał oskarżonym (sekcja 3 uzasadnienia).

Z tych też powodów zasadnie wskazują obrońcy, że doszło do naruszenia reguł określonych w art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Nie ulega wątpliwości, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. jedynie wtedy, kiedy zostało poprzedzone ujawnieniem całokształtu okoliczności sprawy, zatem właśnie zgodnie normą art. 410 k.p.k., a przy tym stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności, które przemawiają zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.) i jest przy tym wyczerpujące i logiczne. Taka ocena materiału dowodowego w tej sprawie nie miała miejsca.

Sąd orzekający pominął bowiem tę część materiału dowodowego (w tym niektóre części depozycji świadków), która nie potwierdzała tezy oskarżenia w zakresie czynów przypisanych, nie wskazał w jakiej części i z jakich powodów odmawia im przymiotu wiarygodności oraz podstaw uprawniających do dokonania ustaleń w oparciu o ich pozostałe fragmenty. Wymogu tego nie spełnia „ocena dowodów” zaprezentowana w sekcji 2.1 uzasadnienia, a dodatkowo przekonuje o tym, brak jakichkolwiek zapisów w sekcji 2.2. uzasadnienia, co mogłoby wskazywać, iż w sprawie nie ma dowodów, które nie zostałyby uwzględnione lub takich, które uznane zostały za niemające znaczenia. Tak przecież nie jest.

Nie zweryfikował Sąd meriti dowodów, które stanowiły podstawę wydania decyzji określających wysokość zobowiązań podatkowych w podatku od towarów i usług wydanych przez Urząd Kontroli Skarbowej w P. (k. 5785 - 5813, 5815 – 5848, 5850 – 5873, 5875 – 5902, 5904 – 5942, 5944 - 5963, 5964- 5987, 5992 – 5998, 6000 – 6011, 6014 - 6031), a dotyczących działalności prowadzonej przez A. R. (1), A. S. (1), M. P. (1), H. W. i spółkę (...) Sp. z o.o., stanowiących podstawę ustaleń wysokości uszczupień należności z tytułu podatku VAT. Mimo, iż w tym zakresie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w sprawie II AKa 134/17, przedstawił nader jednoznaczne wytyczne.

Gdyby Sąd I instancji postąpił tak, jak był do tego zobowiązany, z uwagi na brzmienie art. 442§3 k.p.k., jak też przeanalizował cały dostępny mu materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy, dostrzegłby rodzące się wątpliwości i to nie tylko dlatego, że podstawą wydania w/wym. decyzji były wyjaśnienia i przesłuchania osób zebrane przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze w tej sprawie, a udostępnione prowadzącym kontrolę skarbową, co podkreślają apelujący, ale również i to, że materiał dowodowy został „uzupełniony” o kolejne relacje przesłuchanych osób, w tym i takie, które podważają treść tych uprzednio złożonych. Okoliczność, iż kontrolerzy z (...) w P. korzystali z materiału dowodowego zgromadzonego przez śledczych w tej sprawie nie podważa sama w sobie ustaleń czy to (...) w P., czy nawet samego Sądu meriti, ale tylko pod warunkiem, że zostanie on zweryfikowany pod kątem prawidłowości tych ustaleń (...) poprzez własną analizę materiału dowodowego.

O tym, iż takiej samodzielnej oceny podstaw wydania decyzji podatkowych nie przeprowadzono świadczy m.in. to, że nadal ani jednym słowem nie odniósł się Sąd do kwestii sygnalizowanej przez obrońcę A. R. (1) w toku procesu III K 96/10 który już 29 stycznia 2016 r., wskazywał, iż okres działalności kontrolowany przez Urząd Kontroli Skarbowej w P. był także przedmiotem kontroli w zakresie prawidłowości deklarowanych przychodów i kosztów z prowadzonej działalności gospodarczej za rok 2005 oraz rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania podatku VAT za okres od stycznia do grudnia 2005r. (postępowanie o sygn. JG JO-1- (...), k. 5748-5758), kiedy to analizowane były m.in. faktury wystawione przez A. S. (1), a kontrola ta nie wykazała nieprawidłowości. Kontrolujący uznali wówczas, że podatek VAT został rozliczony. Działalność A. R. (1) miała być także przedmiotem kontroli krzyżowej Urzędu Skarbowego w Ś. przeprowadzonego na wniosek Naczelnika(...) (...) Urzędu Skarbowego w W. (...) w zakresie m.in. rozliczeń z firmą (...) Sp. z o.o. za okres 2006 – 2007. Czy objęte tymi kontrolami były faktury stanowiące dowody w tej sprawie, jak to utrzymuje A. R. (1), pozostało bez odpowiedzi. Jest to tyle ważkie, że także J. K. (1) bezskutecznie sygnalizował, w toku poprzedniego postępowania, jak i obecnego (k. 7218) oraz poprzez swego obrońcę (w tym w apelacji), iż w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Toruniu został prawomocnie skazany za to, co stanowi przedmiot rozpoznania w toku tego postępowania (res iudicata).

Z akt sprawy wynika, że Sąd Okręgowy w Legnicy w toku postępowania III K 96/10 zwrócił się o odpis wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu w sprawie II K 42/13, lecz otrzymał go po zamknięciu przewodu sądowego i wydaniu wyroku w sprawie (18 listopada 2016r., k. 6363 i nast.). Dowodu zatem nie przeprowadził. Sąd obecnie procedujący do kwestii tej w ogóle się nie odniósł. Natomiast tutejszy Sąd odwoławczy zapoznał się z treścią tego wyroku i uznał, że nie można wykluczyć, że J. K. (1) może mieć rację (choć nie musi). Bez przeprowadzenia dowodu z akt sprawy II K 42/13, nie można tego kategorycznie stwierdzić. Rzeczywiście, w takim przypadku, jako niezbędne jawi się porównanie faktur, które stanowiły dowód w obu postępowaniach, opisów obu czynów.

Konieczność przeprowadzenia tego dowodu (z akt sprawy II K 42/13) wynika również stąd, że w omawianej sprawie Sąd przypisał nie tylko J. K. (1) to, że od maja 2005r. do 31 grudnia 2005r. w P., Ś. oraz G. i N. (...) po uprzednim zarejestrowaniu w dniu 20 kwietnia 2005r. działalności gospodarczej w zakresie obrotu odpadami złomu pod nazwą (...) z s. w P. (...) poprzez wystawienie (...) i przekazanie A. R. (1) albo A. S. (2) za pośrednictwem K. K. (1) lub C. P. (...) oraz przyjęcie w zamian do prowadzonej przez siebie ewidencji księgowej **uzyskanych za pośrednictwem K. K. (1) (nieujawnionych do tej pory) 162 nierzetelnych, uprzednio podrobionych przez K. K. (1) poprzez podrobienie podpisu rzekomego wystawcy – A. N. i opieczętowanych pieczęcią firmą faktur sprzedaży odpadów złomu (..) od numeru (...) z dnia 11.05.2005r. do nr (...) z dnia 31.12.2005r. o łącznej wartości 6.504.314 zł (VAT 1.420.949,17zł)**, tj. popełnienie czynu z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 56§1 k.k.s, art. 61§1 k.k.s, art. 62§2 k.k.s w zw. z art. 7§1 k.k.s w zw. z art. 6§2 k.k.s i w zw. z art. 37§1 pkt ii 2 k.k.s (czyn opisany w pkt. XXI cz. wstępnej i XLIII części dyspozytywnej), ale i **oskarżonemu C. P.** przypisał Sąd to, że w okresie od stycznia 2005r. do dnia 25 lipca 2007r. w Ś., G., L., B., N., P. (...) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (...) kierował (...) działaniami udzielających pomocy (...) J. K. (1) (...) zmierzającymi do stworzenia sieci wzajemnie powiązanych podmiotów gospodarczych pozorujących prowadzenie legalnej działalności gospodarczej w zakresie obrotu odpadami złomu (...) kierował procederem tworzenia i przekazywania pomiędzy kontrolowanymi przez siebie podmiotami nierzetelnych dokumentów księgowych dotyczących obrotu złomem (...) w postaci: (...) 69 sztuk nierzetelnych faktur sprzedaży odpadów złomu o nr od (...) z dnia 13 maja 2005r. do nr (...) z dnia 31 grudnia

2005r. o łącznej wartości netto 504.299,50 (VAT 110.945,89 zł) wystawionych na rzez P.H.U. (...) z s. w Ś. przez J. K. (1) pozorującego prowadzenie obrotu złomem w ramach zarejestrowanej na siebie działalności gospodarczej Obrót Złomem Metali J. K. (1) z s. w P., **przekazując mu w zamian za pośrednictwem K. K. (1) w celu zaewidencjonowania (nieujawnione do tej pory) 162 nierzetelne, uprzednio podrobione przez K. K. (1) faktury sprzedaży odpadów złomu, wystawione rzekomo przez podmiot (...) z s. w P. od numeru (...) z dnia 11.05.2005r. do nr (...) z dnia 31.12.2005r. o łącznej wartości netto 6.504.314 zł (VAT 1.420.949,17 zł)**, czyli występpek z art. 9§1 k.k.s w w. z art. 56§1 k.k.s., art. 61§1 k.k.s, art. 62§2 k.k.s w zw. z art. 7§1 k.k.s w zw. z art. 6§2 k.k.s i art. 7§2 k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt 2 i 5 k.k.s w zw. z art. 38§2 pkt 1 k.k.s w zw. z art. (8§1 k.k.s), z art. 270§1 k.k. w zw. art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. Zachowania obu oskarżonych, a opisane powyżej, pozostają zatem z sobą w związku przyczynowo – skutkowym, a co należałoby uwzględnić dokonując oceny zaistniałej sytuacji procesowej.

Kiedy zatem uwzględni się, że Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z 17 stycznia 2014r. (sygn. II K 42/13) uznał J. K. (1) winnym popełnienia czynu **z art. 56§1 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s w zw. z art. 7§1 k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt 1 i 5 k.k.s.**, polegającego na tym, że w okresie od 22 czerwca 2005r. do 26 stycznia 2006r., działając w krótkich odstępach czasu (...), a w okresie od czerwca do września 2005 roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w której skład wchodził P. K. (2), R. K., K. J. oraz A. J. /dodane przez Sąd Apelacyjny/ (...) **po uprzednim posłużeniu się 162 nierzetelnymi dokumentami w postaci faktur VAT o numerach (...) (...) 270**, wystawionymi przez podmiot (...) A. N., przedłożył w Urzędzie Skarbowym P. w P. deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) za miesiące od czerwca 2005r. do grudnia 2006r., w których poświadczyl nieprawdę do okoliczności nabycia towarów i usług za łączną kwotę **6.504.314 zł**, czym **naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług wielkiej wartości w kwocie 1.172.909,08 zł** i wymierzono mu za to karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych po 40 złotych każda (pkt .XIII, k. 765ov), to nie sposób nie dostrzec, że przedmiotem osądu w obu tych postępowaniach zdają się być te same faktury VAT, a tym samym i tożsame uszczuplenie przy ich wykorzystaniu spowodowane.

Konieczne jest zatem ustalenie, czy w postępowaniu II K 42/13 owe „nieujawnione do tej pory” faktury zostały zabezpieczone, w jaki sposób oskarżony wszedł w ich posiadanie oraz jak miał się nimi posłużyć, zanim wystawił na ich podstawie deklaracje VAT 7, a przede wszystkim rozważyć, czy obecnie prowadzone postępowanie, z uwagi na to, że w obu przypadkach zachowania oskarżonego ujęto jako czyn ciągły skarbowy (art. 6§2 k.k.s.), i dotyczy posłużenia się – jak można domniemywać – tymi samymi fakturami, nie będzie skutkowało wystąpieniem negatywnej przesłanki określonej w art. 17§pkt 7 k.p.k. W sytuacji, kiedy przepis art. 56 k.k.s. penalizuje oszukańcze zabiegi związanych z określonymi regulacjami podatkowymi, w tym podatkiem VAT, obejmując zachowania polegające na podaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy i narażeniu w ten sposób na uszczuplenie podatku, a tym samym wszystkie te sytuacje, w których, w wyniku określonego zachowania, dochodzi do powstania ryzyka niezasadnego pomniejszenia wysokości zobowiązania podatkowego, kwestia uprzedniego ukarania J. K. (1) za posłużenie się tymi fakturami i w ten sposób narażenie podatku na uszczuplenie (art. 56 §1 k.k.s) musi być zweryfikowana. Nie można jednakże ustaleń w tym zakresie dokonać jedynie w oparciu o treść wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu, do którego uzasadnienie nie zostało sporządzone. Nadto ustalenia te mogą, choć oczywiście nie muszą, rzutować na odpowiedzialność C. P.. Niemniej i tę kwestię winien mieć na uwadze Sąd orzekający.

Podsumowując tę część rozważań, Sąd odwoławczy wskazuje także, a to w związku z podnoszonym przez apelujących naruszenie reguły wyrażonej w art. 8§1 k.p.k., że istotnie ustalenia i oceny prawnokarne zachowań oskarżonych czynione jedynie w oparciu o konkluzje wynikające z decyzji podatkowych i stwierdzonych w toku kontroli naruszeń, nie mogą zastąpić weryfikacji materiału dowodowego i samodzielnie poczynionych ustaleń w tej materii. Nie ma przecież wątpliwości, że przy ustalaniu zasad związania sądu karnego ustaleniami zawartymi w decyzjach organów skarbowych obowiązuje zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu (art. 8 § 1 k.p.k.), co jednakże nie zakazuje sądowi czynienia własnych ustaleń na podstawie decyzji administracyjnej, o ile uzna ją za dowód przydatny w sprawie. Nie można przy tym automatycznie przesądzać o związaniu sądu decyzją, gdyż nie jest to akt konstytucyjny (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 11 marca 2021r. sygn.. II AKa 153/20, Lex nr 3262606).

Oceniając prawidłowość przeprowadzonego postępowania dowodowego, odnieść się także należy do sygnalizowanej przez apelujących obrońców, a wskazywanej także przez Sąd Apelacyjny, który wydawał wyrok w sprawie II AKA 134/17, kwestii oceny sposobu prowadzenia działalności gospodarczej przez oskarżonych, tj. czy, a jeżeli tak, to w jakim zakresie, mogła być prowadzona legalnie i rzetelnie (dotyczy to np. zeznań pracowników zatrudnionych w punktach skupu złomu tam, gdzie one działały np. w odniesieniu do A. R., P. R., czy firmy (...)) i uwzględnienia tych okoliczności przy ustalaniu pochodzenia środków finansowych, którymi oskarżeni dysponowali. Wbrew twierdzeniom obrońców (np. B. D., J. R., czy A. R. (1)), by takie ustalenia poczynić, nie było potrzeby zabezpieczenia złomu i „przeważenia” go, tym bardziej, iż w okresie, kiedy prowadzono postępowanie przygotowawcze, było to fizycznie niemożliwe.

Obrót złodem legalnie i uczciwie działająca firma wykazuje stosowanymi dokumentami, dzięki którym można stwierdzić skąd i jaka ilość złomu pochodzi oraz co się z nią następnie stało. To na tej podstawie można ustalić skalę prowadzonej działalności, jak też legalność pochodzenia złomu i pozyskanych dzięki temu środków. Skoro zaś takiej działalności z pewnością nie prowadził A. N., H. W., M. P. (1) czy A. S. (1), którzy, jak wynika z akt sprawy, nie tylko nie dysponowali niczym więcej aniżeli danymi firm, które zarejestrowali i nigdy kupowanego i sprzedawanego złomu nie widzieli, to twierdzenie, iż prowadzili legalną i faktyczną działalność, a ich kontrahenci mogli rzeczywiście z nimi transakcje przeprowadzić, nie ma racjonalnych podstaw.

Niemniej w przedmiotowej sprawie kluczowe jest ustalenie jaka ilość złomu niewiadomego pochodzenia stanowiła przedmiot obrotu pomiędzy firmami oskarżonych (jak też pozostałych osób zaangażowanych w proceder) oraz ustalenie jego wartości, a w efekcie także uszczuplonego w ten sposób podatku od towarów i usług. Ta kwestia nie tylko rzutuje na odpowiedzialność na podstawie przepisów karnych skarbowy, ale i znamiona występkę z art. 299§ 1 k.k. Kluczowe jest przy tym prawidłowe ustalenie, na czym polegał „czyn bazowy” i jakie korzyści wygenerował, bowiem dopiero działania podejmowane wobec tych korzyści mogły stanowić realizację znamion przestępstwa pochodnego. Przecież nie ulega wątpliwości, iż pranie brudnych pieniędzy jest czynem pochodnym względem czynu głównego, tak jak paserstwo czy poplecznictwo. Zauważyć trzeba również i to, że sprawca czynu z art. 299 § 1 k.k. nie musi znać prawnej kwalifikacji czynu zabronionego, z którego pochodzą "brudne pieniądze", wystarczająca jest świadomość, że stanowią one czyny, za które grozi odpowiedzialność karnosądowa.

Pierwotnie Sąd Okręgowy w Legnicy uznał wszystkich oskarżonych za winnych zarzucanych im przestępstw z art. 299§5 k.k. w zw. z art. 299§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., a Sąd Apelacyjny nakazał, by w toku ponownego procesu ustalić z jakiego konkretnie czynu zabronionego pochodzą „brudne pieniądze”. Zamiast tego obecnie orzekający Sąd, uniewinniając oskarżonych, nader lakonicznie stwierdził, że „postępowanie nie dostarczyło wystarczających dowodów pozwalających na ustalenie, że pieniądze wpłacane przez oskarżonych na rachunki bankowe i z nich wypłacane pochodziły z przestępstw karnych skarbowych a wpłaty te i wypłaty miały na celu ukrycie pochodzenia tych pieniędzy” i służyły „**jedynie zamaskowaniu dokonanych przestępstw skarbowych**” (k.7414). Nie wyjaśnił natomiast Sąd jakiego rodzaju przestępstwa w ten sposób miały być maskowane i dlaczego nie uznaje ich za te „bazowe” oraz – co najistotniejsze – czy oskarżeni z tytułu ich dokonania osiągnęli jakieś korzyści, a jeśli nie, skąd pochodziły środki, którymi obracali i które ostatecznie trafiały, czy to do firmy (...), czy do P.H.U (...).

Z takim sposobem uzasadnieniem uniewinnienia zgodzić się nie można. Okoliczność, iż uzasadnienie zostało sporządzone w formie formularza, który zawiera wskazania dotyczące postulowanego sposobu wypełnienia poszczególnych rubryk („zwięźle o powodach uznania dowodu, czy o przyjętej kwalifikacji prawnej oraz „o powodach uniewinnienia”), wobec niezmienionej treści art. 424 § 1 k.p.k., nie zwalniało Sądu od obowiązku respektowania i wymogu sporządzenia uzasadnienia gwarantującego prawo strony do rzetelnego procesu, tak w ujęciu konwencyjnym, jak i konstytucyjnym. Także na formularzu UK 1 uzasadnienie wyroku musi odpowiadać standardom określonym w art. 424 k.p.k. Przyczyny uniewinnienia winny być wyraźnie wskazane, tak aby strony oraz Sąd ad quem mogły poznać argumenty, które legły u podstaw takiego rozstrzygnięcia, a nie ich się domyślać.

W żaden sposób nie wyjaśnił Sąd Okręgowy czym różni się owo „maskowanie przestępstwa”, nie tylko od faktu jego popełnienia (czy są to te czyny, których sprawstwo im przypisał, bo tego można się jedynie domyślać w kontekście całej

sprawy), ale zaniechał oceny korzyści, w taki sposób pozyskanych, jeśliby przyjąć, że je uzyskali. W takim przypadku odpowiedzieć należałoby na pytanie w jakim to innym celu mieliby podejmować i maskować taką działalność? Tym bardziej, że A. S. (1) przedstawił mechanizm działania proceduru (do czego nawiązywał tutaj. Sąd wcześniej, omawiając relację tego świadka) i wskazywał w jaki sposób i na jakim etapie każdy z uczestniczących korzystał na tym finansowo, jak też kto finalnie uzyskiwał z tego tytułu korzyści. Nie sposób uznać, iż korzyści takie byłyby legalne. Nadto zasadnie argumentował obrońca oskarżonych B. D. i J. R., że skazując oskarżonych za przestępstwa karnoskarbowe, w tym z art. 56§1 k.k.s. oraz uniewinniając z art. 299 k.k., Sąd popadł w sprzeczność: „Zaprzeczył swoim rozważaniom poprzez wskazywanie z jednej strony, że postępowanie nie dostarczyło wystarczających dowodów pozwalających na ustalenie, że pieniądze wpłacane przez oskarżonych na rachunki bankowe i z nich wypłacane pochodziły z przestępstw karnych skarbowych, a wpłaty te i wypłaty miały na celu ukrycie pochodzenia pieniędzy (str. 42 uzasadnienia), z drugiej świadczy to o tym, że skoro nie ma dowodów na winę oskarżonych, to nie powinni być oni uznani za winnych przestępstw, za które Sąd I instancji ich skazał” (k. 7492).

Kwestii pochodzenia środków Sąd meriti w ogóle nie analizował, jak również i tego, czy środki te – gdyby działalność prowadzona była legalnie – trafić by miały do budżetu państwa. Jeśli by bowiem podjęte zostały kroki w celu ustalenia, że oskarżeni, nie czyniąc zadość obowiązku zapłaty podatku VAT, zachowali dla siebie taką korzyść, której nie mogliby osiągnąć w takiej wysokości (czyli nienależnej), o ile rzetelnie wykazywaliby obrót złomem i wywiązaliby się z obowiązku zapłaty ciążących na nich danin. To również stanowiłoby u uszczupleniu należności publiczno-prawnej. Pod tym kątem dowody nie zostały przeanalizowane, choć wytyczne w tym zakresie Sąd Okręgowy miał.

Konstatacja Sądu a quo, iż przelewanie środków i finalnie ich wypłata w gotówce służyła jedynie zamaskowaniu przestępstwa nie tylko nie przekonuje, o ile by ocenić taki proceder zgodnie z zasadami logiki w świetle dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego (np. zeznań A. K., czy A. S. (1)), ale wręcz zaskakuje. Poza uwagą Sądu pozostały okoliczności w jakich firma (...) utraciła całą swą księgowość, po tym, kiedy T. N. (prezes spółki) i jej prokurenci: J. R. i B. D. podjęli decyzję o zabranii dokumentów księgowych z biura rachunkowego, wymontowując jednocześnie dysk z komputera (vide relacja R. O.), na którym zapisana była kopia tej dokumentacji, i sprzedając następnie spółkę (...), jak też to, że tyle trudu zdali sobie A. S. (1) i pozostali uczestniczący, pozorując legalność prowadzonych działalności, w tym na dane A. N.. Od 27 lutego 2007r. przebywał w zakładzie karnym w Austrii i nie mógł więc wystawiać faktur ani dokonywać dostaw złomu na rzecz firmy (...) w L., skąd miał być dostarczany i odsprzedawany firmie (...) A. R. (1). Nie odniósł się Sąd meriti do tej części materiału dowodowego i nie przeanalizował go, choć jak wynika z zapisu protokołu rozprawy, zaliczył i te dowody w poczet materiału dowodowego, który stanowił podstawę rozstrzygnięcia (k. 7306v).

T.. Sąd odwoławczy, dzieląc pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 28 stycznia 2019r., sygn.. II AKa 154/18 (Lex nr 2728396), że „przestępstwo skarbowe, w tym określone w przepisie art. 56 § 1 k.k.s, może stanowić przestępstwo bazowe dla występku penalizowanego przepisem art. 299 § 1 k.k., jednak jedynie wówczas, gdy wynika z niego ustalony i skonkretyzowany uszczerbek należności podatkowej, zasadniczo wyartykułowany w opisie przestępstwa skarbowego, stanowiący korzyść majątkową sprawcy generującą brudne środki podlegające "wypraniu", tym samym uznać należy, że niewystarczające, jest tu przyjęcie jedynie narażenia na uszczuplenie podatkowe. Środki pochodzące z korzyści majątkowej podlegające praniu muszą być zatem realne, a nadto nie można wiązać ich jedynie z "uzasadnionym podejrzeniem, że pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego", czy prawdopodobieństwem jego popełnienia, lecz muszą być w tym wypadku efektem skutku związanego z uszczupleniem podatkowym”, stwierdza, że w omawianej sprawie, Sąd meriti uchylił się do przeanalizowania zgromadzonych dowodów pod tym kątem, co także stanowi o wadliwości, a właściwie braku ustaleń faktycznych.

W tym też zakresie zgodzić się należało z apelującym prokuratorem, że już w oparciu o materiał dowodowy, którym Sąd dysponował, jeżeli zostałby prawidłowo oceniony, nie mógł uznać, iż wpłaty na konta bankowe i wypłaty gotówki służyły jedynie zamaskowaniu przestępstw skarbowych. To z kolei uzasadnia zrzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zarówno w postaci dowolności, jak też tzw. „braku”, tj. zaniechania ustalenia faktów które, z tych pominiętych przy

ocenie dowodów, wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie. Finalnie stanowiło to o konieczności uchylenia wyroku w części uniewinniającej oskarżonych.

Wskazuje także Sąd odwoławczy, iż choć zasadnie podnosili obrońcy: J. K. (1) i J. R., że oskarżeni ci nie ze swojej woli nie uczestniczyli we wszystkich terminach rozprawy głównej, gdyż Sąd I instancji zaniechał zawiadomienia ich o tych terminach, co niewątpliwie naruszało ich prawo do obrony (art. 6 k.p.k.), w tym podczas przesłuchania istotnego świadka A. K., to jednakże nie wykazali, iż uchybienie to miało wpływ na treść wyroku, a tylko w takim przypadku mogłoby to stanowić o konieczności uchylenia zapadłego orzeczenia. Niemniej w realiach sprawy, jak też z uwagi na treść zapadłego rozstrzygnięcia Sądu ad quem, kwestia właściwego zawiadamiania stron o terminach rozprawy stanowić winna przedmiot uwagi Sądu a quo przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Apelujący obrońcy z urzędu oskarżonych A. R. (1) i P. P. (1) podnieśli również zarzuty dotyczące wadliwego określenia wysokości należnych im wynagrodzeń z tytułu udzielenia pomocy w/wym. oskarżonym w toku postępowania III K 36/18 oraz III K 96/10 i II AKa 134/17.

Obrońca A. R. (1), kwestionując wysokość przyznanych mu kosztów, zarzucił obrazę §11 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. poprzez błędne ustalenie stawki, która winna, zdaniem skarżącego wynosić 1200 złotych powiększona o podatek VAT, z uwzględnieniem ilości odroczeń.

Z kolei obrończyni P. P. (1) zarzuciła, iż Sąd Okręgowy zaniechał zasądzenia na jej rzecz zwrotu kosztów obrony, której udzieliła temu oskarżonemu w toku postępowania pod sygn. akt III K 96/10 oraz II AKa 134/17, domagając się ich zasądzenia.

Jedynie zarzut obrończyni P. P. (1) adw. M. K. (1) w pełni zasługiwał na uwzględnienie. Natomiast zarzut obrońcy A. R. (1) skutkował tym, że uwzględniając nakład pracy i zaangażowanie w udzielenie pomocy prawnej, przyznać należało rację, iż w odniesieniu do przedmiotowej sprawy opłata odpowiadająca stawce podstawowej, określonej w rozporządzeniu, nie stanowi kwoty adekwatnej, określonej zgodnie z brzmieniem § 4 ust.2 rozporządzenia z 3 października 2016r. To z kolei skutkowało tym, że Sąd odwoławczy orzekł o zwrocie wyższych kosztów obrony z urzędu, które nie zostały dotychczas opłacone. Z tych też powodów określone zostały kwoty kosztów obrony należnych obrońcom z urzędu zarówno w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Legnicy o sygn. III K 96/10, jak i III K 36/18, oraz przed Sądem Apelacyjnym w Wrocławiu o sygn. II AKa 134/17, bowiem istotnie takie rozstrzygnięcia nie zapadły.

Jako chybiony należało uznać zarzut obrońcy A. R. (1), jak też przedstawiona na jego poparcie argumentację, wskazującą na Rozporządzenia z 22 października 2015r., jako podstawę ustalenia stawki podstawowej. Wskazana regulacja odnosi się bowiem wyłącznie do obrońców z wyboru, a takim skarżący wszak nie jest. Skoro tak, to w takim przypadku podstawą zasądzenia opłaty oraz niezbędnych i udokumentowanych wydatków adwokata ustanowionego z urzędu są przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2019r., poz. 18).

Zgodnie brzmieniem §4 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia opłatę ustala się w wysokości określonej w rozdziałach 2-4, a ustalenie opłaty wyższej aniżeli określona, a nieprzekraczającej 150% opłat określonych, następuje m.in. z uwzględnieniem nakładu pracy adwokata, stopnia zawłości sprawy itd. Wysokość opłaty za postępowanie przed sądem okręgowym jako sądem I instancji oraz przed sądem apelacyjnym wynosi zatem 600 złotych (§17 ust. 2 pkt 5), a jej maksymalna wysokość to 900 złotych powiększona o podatek VAT (§4 ust. 3). Opłata wyższa nie może być ustalona dopóty, dopóki nie ulegną zmianie akty prawne określające zasady przyznawania wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Zauważyć przy tym należy, że – jeżeli obrońca z urzędu poniósł wyższe koszty związane ze świadczoną pomocą prawną - to po jego stronie leży obowiązek wykazania tych dodatkowych wydatków, które mogą zwiększyć należne mu wynagrodzenie. Tu górnej granicy nie ma, o ile obrońca wykaże, że wydatki poniósł np. na dojazdy, kontakty, przygotowanie merytoryczne obrony, itd. oraz wskaże ich wysokość. W przypadku obrony z wyboru takiej możliwości nie ma. Górną granicę stanowi sześciokrotność stawki minimalnej określonej Rozporządzeniem z 22 października

2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i obejmuje ona wszystkie koszty, związane z udzieleniem pomocy prawnej.

Z tych też względów wnioski o podwyższenie opłaty według stawek dla obrońców z wyboru i nadto jeszcze powiększenie jej o podatek VAT, nie ma podstaw prawnych i skuteczny być nie może.

Niemniej z uwagi na to, że wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z 24 października 2016r. (III K 96/10) w stosunku do w/wym. oskarżonych został uchylony, a zgodnie z brzmieniem pkt CII jego części rozstrzygającej (również uchylonej) od Skarbu Państwa zostały zasądzone z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu na rzecz adw. M. K. (1) (obrończyni P. P. (1)) 1920 złotych powiększone o podatek VAT (441,60 złotych), zaś na rzecz adw. P. K. (1) (obrońca P. R. (1)) i Z. K. (obrońca A. R. (1)) po 6000 złotych oraz podatek VAT w kwocie po 1380 złotych, to kwoty te, jako należne, należało na rzecz obrońców zasądzić.

Także w związku z udzieleniem pomocy prawnej, która nie została opłacona w sprawie III K 36/18 Sądu Okręgowego w Legnicy, obrońcom należało przyznać stosowne wynagrodzenie, uwzględniając nakład ich pracy, zaangażowanie oraz stopień skomplikowania sprawy. Z tych też względów Sąd odwoławczy uznał, że taką odpowiadającą kwotą będzie stawka wynosząca 150% opłaty określonej w §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia z 3 października 2016r. powiększona o podatek VAT oraz uwzględniająca to, że rozprawa trwała dłużej niż jeden dzień (§20). Tym samym tut. Sąd podwyższył opłatę do 150% jej wartości i zasądził na rzecz obrońców oskarżonych P. P. (1), A. R. (1) oraz P. R. (1) (również wnioski w tym zakresie złożył) po 2880 złotych powiększone o 662,40 złotych z tytułu podatku VAT. Tym samym **łącznie** zasądził Sąd II instancji na rzecz adw. M. K. (1) 4.800 złotych i 1104 złote tytułem podatku VAT (pkt II), na rzecz adw. Z. K. i adw. P. K. (1) po 8.800 złotych i 2042,40 złotych tytułem podatku VAT (pkt III i IV).

Ponieważ w/wym. obrońcy uczestniczyli w rozprawie odwoławczej pod sygn. II AKa 134/17, winni byli otrzymać zwrot kosztów, które z tego tytułu ponieśli z uwzględnieniem ich nakładu pracy i zaangażowania oraz stopnia skomplikowania i obszerność sprawy. Tak jak w przypadku pomocy prawnej, której udzielili w toku niniejszego postępowania odwoławczego, o co wnioskowali. Z tych to powodów uznać należało, iż to 150% opłaty określonej w §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. stanowić winno podstawę zasądzenia należnych im kosztów, powiększoną o podatek VAT. Dlatego też zasądził Sąd na rzecz obrońców łącznie po 1800 złotych oraz 414 złotych tytułem podatku VAT (pkt V, VI i VII).

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien uwzględnić powyżej wskazane uwagi dotyczące sposobu procedowania, w tym także te dotyczące zagwarantowania stronom tego postępowania możliwości wykonywania prawa do uczestnictwa w rozprawie poprzez ich zawiadomienie, ale przede wszystkim:

- przesłuchać w charakterze świadków osoby, które występowały dotychczas w postępowaniu w charakterze oskarżonych, zwłaszcza zaś A. S. (1) i K. K. (1), a których relacje stanowiły podstawę przypisania oskarżonym poszczególnych przestępstw, dążąc do precyzyjnego ustalenia zachowania poszczególnych osób i wyjaśnienia istniejących rozbieżności, następnie skonfrontować treść tych dowodów z dowodami przeciwnymi i poczynić ustalenia faktyczne w zakresie indywidualnych zachowań poszczególnych oskarżonych, które mogą stanowić podstawę rozważań o odpowiedzialności na gruncie zarzucanych aktem oskarżenia przestępstw;
- uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez przeprowadzenie dowodu z akt sprawy II K 42/13 Sądu Okręgowego w Toruniu i dokonać na tej podstawie oceny zasadności podnoszonej przez J. K. (1) kwestii ewentualnego ponownego osądzenia go za ten sam czyn, na pewno zaś niezbędne jest by ustalił Sąd, czy 169 faktur, których nie ujawniono w toku tego postępowania, są tymi samymi fakturami, których dotyczyło postępowanie przed Sądem Okręgowym w Toruniu, a jeśli tak, winien dokonać oceny tego faktu i jego wpływu na zakres odpowiedzialności J. K. (1), a być może również C. P.;

- ustalić źródło pochodzenia pieniędzy stanowiących przedmiot zarzucanego oskarżonym przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., w tym poprzez ocenę tego, czy mogły one pochodzić z przestępstwa m.in. z art. 56§1 k.k.s., zarzucanego oskarżonym w toku tego postępowania i w tym celu prócz przesłuchania świadków wnioskowanych aktem oskarżenia, winien rozważyć przeprowadzenie dowodów wnioskowanych przez strony;
- przeprowadzić dowody, które stanowiły podstawę wydania decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej w P. wskazujących na uszczuplenia należności z tytułu podatku VAT i w oparciu o poczynione samodzielnie ustalenie zweryfikować prawidłowość wycień w zakresie wysokości uszczuplenia, a następnie powiązać te uszczuplenia z działaniami konkretnych oskarżonych, ocenić zakres kontroli przeprowadzonych przez US w Ś. oraz (...) we W. ośrodek zamiejscowy w J., dotyczących PHU (...), jak też ich ewentualnego wpływu na wynik kontroli przeprowadzonej przez (...) w P., a w końcu także
- sporządzić uzasadnienie, odpowiadające wymogom art. 424 § 1 k.p.k., zawierające ustalenia odnośnie zachowania poszczególnych oskarżonych, ze wskazaniem dowodów stanowiących podstawę tychże ustaleń oraz ocen prawnych, a także powody, dla których Sąd odrzucił dowody przeciwne.

<i>Agnieszka Połyniak</i>	<i>Bogusław Tocicki</i>	<i>Robert Zdych</i>
----------------------------------	--------------------------------	----------------------------